

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 23.10.2001
KOM(2001) 581 endelig

2001/0245 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. GENERELLE BEMÆRKNINGER

1.1. Et miljøpolitisk virkemiddel til at begrænse omkostningerne ved reduktion af drivhusgasemissionerne

Baggrunden for dette forslag er, at EU skal reducere sine drivhusgasemissioner på en omkostningseffektiv måde og opfylde sine forpligtelser i henhold til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og Kyoto-protokollen. Emissionshandel er for det første et miljøpolitisk værktøj og for det andet et af de virkemidler, som vil skade konkurrenceevnen mindst.

I marts 2000 vedtog Kommissionen en grønbog om handel med emissioner af drivhusgasser i EU¹, som igangsatte en bred debat i Europa om det ønskelige i og mulighederne for emissionshandel. Af de ca. 100 svar, der indkom, gik langt størstedelen ind for emissionshandel. Inden for rammerne af det europæiske klimaprogram er emissionshandelskonceptet blevet drøftet tilbundsgående, og dette har både har bidraget til en bedre forståelse af dette virkemiddel og af de forskellige aktørers synspunkter. Yderligere høringsmøder med interessenter, medlemsstater og tiltrædelseslande i september 2001 har vist, at der er stærk opbakning bag emissionshandel. Nærværende forslag er baseret på alle disse drøftelser.

Forslaget, der har hjemmel i traktatens artikel 175, stk. 1, placerer direkte emissioner af de drivhusgasser, der er omfattet af Kyoto-protokollen, i en regulatorisk ramme. Ordningen ville kun omfatte en begrænset mængde drivhusgasemissioner. Endvidere skal anlæggene have mulighed for at deltage i EU-dækkende emissionshandel. Denne mulighed er en nøgelfaktor for, at det omkostningseffektive emissionsreduktionspotentiale kan udnyttes. Emissionsreduktioner vil derefter blive gennemført på de steder i Fællesskabet, hvor det kan gøres billigst. Fordelen ved disse billigere reduktioner vil komme andre til gode andre steder i Fællesskabet, som måske ikke selv har adgang til billige reduktionsmuligheder. Det er derfor, emissionshandel både er til gavn for dem, der køber, og dem der sælger. Flere nylige undersøgelser af effektivitetsgevinsten² viser, at en EU-dækkende ordning er en gunstig løsning i økonomisk henseende. En fællesskabsordning vil mindske konkurrenceforvridninger og handelshindringer i det indre marked, som ellers ville kunne opstå, hvis der indføres forskellige handelsordninger (og dermed forskellige priser på kulstof) i EU.

En forudsætning for emissionshandel er imidlertid, at de deltagende anlæg accepterer, at de relevante nationale retssystemer begrænser emissionerne fra de

¹ KOM(2000) 87 endelig af 8.3.2000.

² Kilder: The Economic Effects of EU-wide Industry-Level Emission Trading to Reduce Greenhouse Gases - Results from PRIMES model (http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/climate_change/primes.pdf) Preliminary Analysis of the Implementation of an EU-Wide Permit System on CO₂ Emissions Abatement Costs - Results from POLES model (http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/climate_change/poles.pdf) Economic Evaluation of Sectoral Emission Reduction Objectives for Climate Change (http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/climate_change/sectoral_objectives.htm) Economic Evaluation of Quantitative Objectives for Climate Change (<http://europa.eu.int/comm/environment/enveco/studies2.htm#5>).

kilder, der er omfattet af ordningen. Emissionsreduktion kræver en indsats fra anlæggenes side, men med emissionshandel kan denne reduktion realiseres på en mere omkostningseffektiv måde.

1.2. Forslagets opbygning og funktionsmåde

To koncepter er centrale for dette forslag. Det første er drivhusgas-*tilladelse*, som skal indhentes af alle anlæg, der er omfattet af ordningen. Det andet koncept er drivhusgas-*kvoter* (i tons kuldioxidækvivalent), som giver indehaveren ret til at udlede en tilsvarende mængde drivhusgasser.

Medlemsstaterne eller deres myndigheder vil udstede en drivhusgastilladelse, der forpligter modtageren til at sidde inde med kvoter til dækning af de faktiske emissioner og overvåge og rapportere emissionerne i nødvendigt omfang. Kvoterne kan overdrages, mens tilladelsen selv er knyttet til et bestemt anlægs eller anlægsområde. Ud over tilladelserne vil medlemsstaterne eller deres myndigheder tildele kvoter. Kvoterne kan forhandles mellem virksomhederne, hvis de ønsker det. Hvert år skal virksomhederne sørge for at få annulleret et antal kvoter, der svarer til deres faktiske emissioner. Hvis de ikke har tilstrækkelige kvoter til at dække deres faktiske emissioner, vil de blive ikendt sanktioner. Kvoterne spores gennem et elektronisk register.

Første fase af ordningen, mellem 2005 og udgangen af 2007, går forud for Kyoto-protokollens forpligtelsesperiode. I denne forudgående fase vil Fællesskabet efter Kommissionens mening kunne drage stor fordel af erfaringerne med handel med drivhusgasemissioner, så det vil være forberedt på den internationale emissionshandel ifølge Kyoto-protokollen, som vil starte i 2008. I nærværende forslag anerkendes det imidlertid, at der i den foreløbige fase fra 2005 til udgangen af 2007 ikke er juridisk bindende mål, der begrænser medlemsstaternes drivhusgasemissioner. Den foreløbige fase adskiller sig derved fra Kyoto-ordningen på en række punkter. Disse forskelle består bl.a. i, at kvoterne i startfasen tildeles de deltagende anlæg gratis, og at det fælles niveau for sanktioner for overskridelse af ordningens bestemmelser er lavere.

Fra 2008 vil handel med kvoter mellem anlæg i to forskellige medlemsstater blive justeret - gennem de nationale registre - med et tilsvarende antal tons af den samlede emissionsmængde, der tildeles hver enkelt medlemsstat, som fastsat i forslaget til Rådets beslutning om ratifikation af Kyoto-protokollen.

De første tiltrædelser kan ventes at have fundet sted, når denne ordning påbegyndes, og de pågældende lande vil således være underlagt dette forslag. Lande, som ikke er medlemmer af EU, når ordningen træder i kraft, vil imidlertid have mulighed for at sammenkoble EU-ordningen med de andre Kyoto-protokolparters ordninger ved at indgå aftaler med disse andre parter om gensidig anerkendelse af hinandens kvoter.

2. DEN MILJØMÆSSIGE OG ØKONOMISKE VÆRDI AF EMISSIONSHANDEL

Miljøfordelene skyldes de strenge grænser for den samlede mængde kvoter, som svarer til den samlede emissionsmængde, ordningen tillader. En af de vigtigste positive sider ved emissionshandel er, at den giver betydelig sikkerhed for miljømæssigt udbytte. Emissionshandel mindsker imidlertid ikke i sig selv emissionsmængden.

Med dette forslag skabes der en regulatorisk fællesskabsramme for direkte emissioner af alle Kyoto-protokollens drivhusgasser fra nærmere angivne kilder. Denne ramme begrænser emissionerne fra de pågældende sektorer og opstiller sanktioner, herunder bøder, for manglende overholdelse.

Den vigtigste økonomiske grund til emissionshandel er, at det hermed sikres, at de emissionsreduktioner, der kræves til at opnå en forud fastsat miljøgevinst, finder sted dér, hvor reduktionsomkostningerne er lavest. Takket være emissionshandel kan en given virksomhed udlede større mængder end virksomhedens oprindelige kvote, forudsat at den kan finde en anden virksomhed, som har udledt mindre end sin kvote og er villig til at sælge sin "overskydende" kvote. Den samlede miljøgevinst er den samme, som hvis begge virksomhederne udnyttede deres kvoter fuldt ud, men med den vigtige forskel, at både køber- og sælgervirksomheden drager fordel af den fleksibilitet, som handelen giver mulighed for, uden at dette skader miljøet.

3. BYRDEFORDELINGSAFTALEN OG OVERVÅGNINGSMEKANISMEN

I henhold til dette forslag vil de enkelte medlemsstater i første omgang fordele deres kvoter under hensyntagen til kravene i dette direktiv og på grundlag af deres forpligtelser efter byrdefordelingsaftalen. Medlemsstaterne har accepteret at omfordele deres mål efter Kyoto-protokollen i overensstemmelse med byrdefordelingsaftalen som anført i Rådets konklusioner af 16. juni 1998.

Hvis anlæg handler med kvoter med andre anlæg i den samme medlemsstat, vil dette ikke medføre nogen ændring i antallet af tons, som en medlemsstat kan udlede i henhold til byrdefordelingsaftalen. Køber et anlæg imidlertid kvoter fra et anlæg i en anden medlemsstat, kræves der en tilsvarende justering, som opføres i de nationale registre, af det antal tons, hver enkelt medlemsstat kan udlede i henhold til byrdefordelingsaftalen. Salg af en kvote til et anlæg i en anden medlemsstat medfører, at *oprindelses*medlemsstaten taber sin ret efter byrdefordelingsaftalen til at udlede én ton kuldioxidækvivalent. Køb af en kvote fra en anden medlemsstat giver på den anden side ret til udledning af én ekstra ton kuldioxidækvivalent i den medlemsstat, hvor køber-anlægget er beliggende.

Samlet vil Fællesskabet udlede det samme antal tons som fastsat efter Kyoto-protokollen. Men hver enkelt medlemsstats nøjagtige kvotemængde vil blive justeret i overensstemmelse med den kvotehandel, som anlæggene i den pågældende medlemsstat driver. Der skulle ikke være fare for, at ordningen fører til overtrædelser fra medlemsstaternes side, så længe de enkelte anlæg har tilstrækkelige kvoter til at dække deres faktiske emissioner. Hvis anlæggene sælger kvoter, skal de også reelt reducere deres emissioner med et tilsvarende omfang. Det er derfor, der er behov for strenge nationale overtrædelsesbestemmelser for de deltagende anlæg.

Systemet med indbyrdes forbundne nationale registre er af central betydning, ikke blot for besiddelser af kvoter og sporing af handelstransaktioner, men også for justering af medlemsstaternes forpligtelser efter byrdefordelingsaftalen. De sammenkoblede nationale registre vil komme til at spille en vigtig rolle i Fællesskabets overvågningsmekanisme (Rådets beslutning 93/389/EØF), da de giver mulighed for nøjagtig sporing af de enkelte medlemsstaters kvoter efter byrdefordelingsaftalen. Endvidere vil de nationale registre give nøjagtige oplysninger om de berørte sektors emissionsrettigheder i de enkelte medlemsstater, hvorved det

kan kontrolleres, om medlemsstaterne hver for sig og EU som helhed vil kunne opfylde forpligtelserne.

4. GRUNDLÆGGENDE FORPLIGTELSE

I henhold til dette forslag skal driftsledere af anlæg med de i direktivets bilag I nævnte aktiviteter være i besiddelse af en drivhusgasemissionstilladelse for at kunne udlede drivhusgasser fra deres anlæg. Emissionstilladelsen skal indeholde overvågnings-, rapporterings- og verificationskravene for direkte emissioner af drivhusgasser fra de pågældende aktiviteter og vil dermed skabe rammen for anlæggets deltagelse i emissionshandelsordningen.

I henhold til en sådan tilladelse skal driftsledere af anlæg med aktiviteter, der er omfattet af ordningen, endvidere hvert år returnere et antal kvoter, der svarer til deres verificerede emissioner af de relevante drivhusgasser for det foregående år. Returnerer et anlæg ikke tilstrækkelige kvoter i forhold til anlæggets verificerede emissioner, vil dette medføre strenge sanktioner fra medlemsstatens side.

5. SKABELSE AF LIGEVEGT MELLEM ENKELHED, EFFEKTIVITET, SUBSIDIARITET OG GENNEMSIGTIGHED

Det er vanskeligt at forlige ønsket om enkelhed med de forskellige parter forskellige interesser. Ikke desto mindre søger det foreslåede direktiv at være så enkelt som muligt. Dette har været et stærkt ønske fra industriens side. For at beskytte det indre marked opstiller direktivet en fælles tildelingsmetode for perioden 2005-2007. Medlemsstaterne skal tildele kvoterne gratis, ud fra objektive og gennemsigtige kriterier. Mængderne af kvoter, der udleveres, vil ikke blive harmoniseret, da målet med byrdefordelingsaftalen er at fordele medlemsstaternes bidrag ud fra princippet om solidaritet på EU-plan. Medlemsstaternes politikker og foranstaltninger har heller ikke de samme konsekvenser for virksomhederne. Endvidere varierer andelen af emissioner, som de pågældende sektorer tegner sig for i de forskellige medlemsstater, alt efter hvilke brændsler sektoren bruger, for blot at nævne et eksempel. Man har derfor forsøgt at skabe ligevægt mellem fordelene ved et EU-dækkende marked og subsidiaritetsprincippet. Medlemsstaterne skal derfor basere deres kvoter på en række fælles kriterier. Endvidere skal medlemsstaterne på forhånd underrette Kommissionen om deres intentioner med hensyn til kvotetildeling. Kommissionen kan afvise disse, hvis de ikke opfylder de fælles kriterier. Kommissionen kan revidere tildelingskriterierne på grundlag af de indhøstede erfaringer.

Forslaget vil skabe et europæisk marked for kvoter. Herved undgås en fragmenteret tilgang, som ville opstå uden sådanne fællesskabsregler, fordi medlemsstaterne gradvis ville opbygge deres egne ordninger og derefter søge at koble dem sammen.

Rapporteringskravene til medlemsstaterne vil sikre, at ordningen bliver gennemsigtig. Kommissionen vil fortsat holde øje med statsstøtte, begrænsning af markedsadgang, konkurrenceforvridende adfærd og misbrug af dominerende stilling - men disse traktatfæstede forpligtelser ville under alle omstændigheder skulle opfyldes.

6. LIBERALISERING AF ENERGIMARKEDERNE OG DET INDRE MARKED

Det er af central betydning, at det nye direktiv er foreneligt med liberaliseringen af energimarkederne. Emissionshandel indebærer to vigtige fordele i forhold til de traditionelle miljøpolitiske virkemidler.

For det første: hvis det lykkes en elproducent i en given medlemsstat at indtage markedsandele i andre medlemsstater, kan dette medføre en stigning i emissionerne i producentens medlemsstat. Uden muligheden for emissionshandel ville producentens medlemsstat skulle bære konsekvenserne af disse øgede emissioner, hvilket kunne medføre yderligere foranstaltninger for andre sektorer, samtidig med at elproducenten ville nyde fordelene af sin øgede markedsandel. Med emissionshandel kan den medlemsstat, hvor producenten er etableret, være sikker på, at elproducenten vil erhverve tilstrækkelige kvoter til at dække eventuelle ekstra udledninger.

For det andet: på det indre marked - det være sig for elektricitet eller ethvert andet konkurrerende produkt - vil en EU-dækkende emissionshandelsordning til stadighed sikre en ensartet kvotepris for hele handelsordningen. Lige fra begyndelsen vil alle anlæg, der er omfattet af ordningen, skulle betale den samme pris for udledning af et ekstra ton kuldioxidækvivalent, fra den ene ende af EU til den anden. Emissionshandel er et virkemiddel, som, når førstegangstildelingene er foretaget, kan ventes at give lige markedsvilkår ved at skabe et enhedsmarked for udledninger af et ton kuldioxidækvivalent, i hvert fald for de virksomheder, der deltager i emissionshandelsordningen. Det er imidlertid af stor betydning, hvordan førstegangskvoten tildes. Hvis der anvendes forskellige principper for førstegangskvoterne til selskaber, der konkurrerer indbyrdes på det indre elmarked, vil det kunne medføre alvorlige konkurrenceforvridninger. Forslaget indeholder foranstaltninger, der tager sigte på at beskytte det indre marked, navnlig gennem kravet om at medlemsstaterne skal anvende fælles kriterier på deres nationale kvotetildelingsplaner og underrette Kommissionen og de andre medlemsstater derom, samt muligheden for, at Kommissionen kan afvise en national kvoteplan, hvis den ikke opfylder kriterierne. Principperne bag forslagens bestemmelser om kvotetildeling er nærmere beskrevet i afsnit 13.

Der er ingen grænse for et givet anlægs emissioner, så længe anlægget erhverver tilstrækkelige kvoter. At der skal betales for ekstra kvoter, er i overensstemmelse med forurenere betaler-princippet. En medlemsstat kan tage højde for fremtidig produktionsvækst ved at øge antallet af kvoter, såfremt medlemsstaten er rede til at løbe denne risiko. Antallet af kvoter vil ikke nødvendigvis blive lavere end de hidtidige emissioner, selv om det forventes, at medlemsstaterne vil udstede færre kvoter for at opfylde deres egne forpligtelser i henhold til byrdefordelingsaftalen. Men det vil stadigvæk være medlemsstaterne forbudt at yde uforenelig statsstøtte i form af kvoter, som overstiger en given sektors eller et givet anlægs forventede behov. Hvis medlemsstaterne er mere gavmilde med uddeling af kvoter til kilder, der er omfattet af emissionshandelsordningen, vil de være nødsaget til at stille større krav til andre sektorer eller være rede til at erhverve flere "tildelte mængder" eller tilgodehavender under Kyoto-protokollens projektmechanisme, når disse bliver tilgængelige.

7. SAMSPIL MED ENERGIAFGIFTER

Energiafgifter til begrænsning af kuldioxidudledningen og emissionshandel bør udformes på en sådan måde, at de fungerer som komplementære virkemidler, der omfatter de samlede emissioner. De to virkemidler kan anvendes samtidig i forskellige erhvervssektorer, men det kan påvirke konkurrenceevnen negativt, hvis de benyttes samtidig i den samme sektor. Kommissionen minder om sit forslag fra 1997³ om en afgift på energiprodukter og mener stadig, at EU har behov for en generel ramme for beskatning af energiprodukter. Inden for denne generelle ramme bør der imidlertid, såfremt aktiviteterne er omfattet af Fællesskabets emissionshandelsordning, tages hensyn til niveauet for energiafgifter, der forfølger det samme mål, jf. dog traktatens artikel 87 og 88.

8. SAMSPIL MED MILJØAFTALER

Der findes miljøaftaler i flere af medlemsstaterne. Disse aftaler er i det væsentlige kollektive aftaler om opfyldelse af et forud fastsat mål. Et vigtigt aspekt ved disse aftaler er, at de er kompatible med emissionshandel, da de begrænser deltagernes emissioner.

I praksis kan næsten alle de bestående miljøaftaler tilpasses, hvis forholdene ændres, som f.eks. med indførelsen af en EU-dækkende emissionshandelsordning. De mål, der er opstillet i henhold til miljøaftalerne, kan tjene som et nyttigt udgangspunkt for medlemsstaternes tildeling af kvoter. Hvis en medlemsstat ønsker at tildele kvoter til sin industrisektor på grundlag af output-relaterede præstationsstandarder eller "relative mål", vil dette være muligt. Selv om emissionsmængderne efter direktivet skal udtrykkes i tons kuldioxidækvivalent, kan relative mål altid omsættes til emissionsmængder for et givet tidsrum på grundlag af output-fremskrivninger.

Inden for rammerne af sådanne aftaler kan nogle virksomheder gøre en større indsats end andre for at nå de kollektive, forud opstillede mål. Endvidere kan sådanne aftaler give mulighed for udbetaling af compensation, hvis der er forskelle i bidragene mellem de forskellige virksomheder, som når alt kommer til alt er virksomheder, der konkurrerer inden for den samme sektor.

I praksis giver emissionshandel mulighed for en tilsvarende fleksibilitet. Hvis de deltagende anlæg ønsker det, kan de slå deres kvoter sammen i en fælles pulje, f.eks. sektorvis. En sådan sammenslutning kan således købe ekstra kvoter eller sælge overskydende kvoter på alle virksomhedernes vegne. Hvert enkelt anlæg skulle i så fald overvåge sine emissioner, således som det allerede er tilfældet inden for miljøaftaler. Ved årets udgang skal sammenslutningen returnere det antal kvoter til de deltagende anlæg, der behøves til dækning af deres faktiske emissioner. Driftslederne for de deltagende anlæg, som skal bære følgerne af manglende overholdelse, skal i så fald sikre, at hvert enkelt anlæg får adgang til tilstrækkelige kvoter til dækning af deres faktiske emissioner. Disse bestemmelser indskrænker ikke EF-traktatens artikel 81 og 82 om konkurrencereglerne vedrørende aftaler mellem virksomheder og vedrørende misbrug af dominerende stilling.

³ KOM(1997) 30 endelig udg. af 12.3.1997 "Forslag til Rådets direktiv om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter" (EFT C 130 af 6.5.1997, s. 14).

På to områder kan emissionshandel give endnu større fleksibilitet end miljøaftaler. For det første i det tilfælde, hvor deltagende anlæg udleder mere end fastsat i miljøaftalen. Muligheden for at købe flere kvoter fra andre sektorer vil kunne betyde, at aftalen overholdes - og at den fortsætter i fremtiden. For det andet det tilfælde, hvor emissionerne er mindre end fastsat i aftalen, og overskuddet kan sælges på markedet og indtægterne heraf fordeles til deltagerne.

9. TILKNYTNING TIL GÆLDENDE EU-MILJØLOVGIVNING

Med dette forslag udnyttes synergien med den gældende lovgivning, navnlig IPPC-direktivet⁴. Ordningen ville omfatte størstedelen af de vigtige drivhusgasudledende aktiviteter, som allerede er omfattet af IPPC-direktivet, såvel som visse anlæg, der ikke er omfattet af direktivet. Medlemsstaterne vil kunne kombinere tilladelsesprocedurerne for både nærværende direktiv og IPPC-direktivet, under hensyntagen til forskellene i tilladelsers art og formål.

Dette forslag giver medlemsstaterne mulighed for at tage godkendelsesprocedurerne i IPPC-direktivet som udgangspunkt for udstedelse af drivhusgasemissionstilladelser, selv om der er tale om en anden type godkendelse, og selv om der kræves flere oplysninger end efter IPPC-direktivet. En sådan emissionstilladelse vil være en forudsætning for fortsat drift af anlægget og vil kræve, at anlægget sidder inde med tilstrækkelige kvoter til at dække dets faktiske udledninger i et givet tidsrum. De pågældende anlæg, vil, hvis de ønsker det, kunne deltage i emissionshandel - for at erhverve og overdrage kvoter i EU - med alle de fleksibilitets- og omkostningsfordele, dette har i forhold til mere traditionelle reguleringsmidler.

IPPC-direktivet omfatter emissioner af drivhusgasser. Efter direktivet skal medlemsstaterne sikre, at anlæg drives på en sådan måde, at alle passende forebyggende foranstaltninger træffes mod forurening, navnlig anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker. IPPC-direktivet definerer "forurening" meget bredt⁵. Efter IPPC-direktivet skal de kompetente myndigheder fastsætte emissionsgrænseværdier for forureningsstoffer, som kan ventes at blive udledt fra det pågældende anlæg i betydelige mængder. Grænseværdierne skal baseres på den bedste tilgængelige teknik.

Efter fremgangsmåden i nærværende forslag skal IPPC-godkendelsen for et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, ikke fastsætte en grænse for anlæggets direkte emissioner af kuldioxid og andre drivhusgasser, hvis de er dækket af emissionshandelsordningen, medmindre de kan have betydelige lokale virkninger. For at sikre fuld overensstemmelse mellem emissionshandelsordningen og IPPC-direktivet må IPPC-direktivet ændres. Med denne ændring skal det gøres klart, at hvis forureningsstoffer fra et anlæg er omfattet af nærværende direktiv, skal der ikke opstilles emissionsgrænseværdier for de direkte emissioner af de pågældende gasser fra det pågældende anlæg i henhold til IPPC-direktivet, medmindre de har betydelige lokale virkninger. IPPC-direktivet vil fortsat finde anvendelse, indtil drivhusgasser

⁴ Rådets direktiv 96/61/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

⁵ IPPC-direktivet definerer forurening som "direkte eller indirekte udledning som følge af menneskelige aktiviteter af stoffer, rystelser, varme eller støj i luft-, vand- og jordbundsmiljøet, der kan skade menneskers sundhed eller miljøets kvalitet, medføre skade på materielle værdier eller forringelse eller forstyrrelse af naturfaciliteter og andre legitime anvendelser af miljøet".

fra nærmere bestemte kilder opføres i bilag I til nærværende direktivforslag og dermed omfattes af emissionshandelsordningen.

I IPPC-direktivet hedder det endvidere, at der i godkendelsesproceduren skal stilles krav om effektiv energiudnyttelse, og nærværende forslag indskrænker ikke disse krav. Så mens nærværende forslag i princippet lader medlemsstaterne afgøre, hvor stor en kuldioxidreduktionsindsats de regulerede aktiviteter skal nå op på, forudsat at visse kriterier opfyldes, er der med IPPC-direktivets krav om effektiv energiudnyttelse (el, damp, varmt vand, køling osv.) tale om fælles krav, som skal opfyldes af alle IPPC-regulerede aktiviteter.

10. DE GASSER, ORDNINGEN OMFATTER

Den EU-ordning, der foreslås med dette direktiv, dækker i princippet emissioner af alle de drivhusgasser, der er omfattet af Kyoto-protokollen (bilag II). I begyndelsen dækker ordningen imidlertid kun kuldioxidemissioner fra de aktiviteter, der er opført i bilag I. I 1999 tegnede kuldioxid sig for over 80% af Fællesskabets drivhusgasemissioner. Der er almindelig enighed om, at kuldioxidemissioner kan danne et konsistent grundlag for pålidelige overvågningsdata.

Det vil være ønskeligt at medtage de andre drivhusgasser i Kyoto-protokollen, men det vil afhænge af, om spørgsmålene vedrørende overvågning, rapportering og verifikation løses, af de mulige lokale virkninger så vel som af andre fællesskabspolitikker og -foranstaltninger vedrørende udledningerne af disse gasser. Emissionshandel forudsætter navnlig, at emissionerne kan overvåges nøjagtigt, men overvågningsusikkerheden er endnu for stor for ikke-CO₂-gasserne. Disse gasser er derfor ikke medtaget i den første fase af ordningen.

Det foreslås, at opførelse af ikke-CO₂-gasser i bilag I overvejes i forbindelse med en ændring af direktivet, da dette ikke er et spørgsmål, der kan afgøres af forskriftsudvalget.

11. SEKTORER, DER ER OMFATTET AF EMISISONSHANDELSORDNINGEN

De sektorer, dette direktiv omfatter, er baseret på IPPC-direktivet.

I begyndelsen vil ordningen kun omfatte kuldioxidemissioner fra aktiviteterne i bilag I. Med inddragelsen af "kerneaktiviteterne" i bilag I vil ca. 46% af de anslåede kuldioxidemissioner i 2010⁶ blive omfattet af ordningen, svarende til mellem 4 000 og 5000 anlæg. Vigtige kuldioxidkilder, som ikke er omfattet af IPPC, som f.eks. kraft- og varmegærker mellem 20 og 50 MW, vil også indgå i ordningen, og antallet heraf kan ventes at stige i fremtiden.

Den kemiske sektor og affaldsforbrændingssektoren medtages ikke. Kuldioxidemissioner fra kraft- og varmeproduktionsanlæg på anlægsområdet i disse sektorer medtages dog, hvis de overstiger 20 MW. Beslutningen om ikke at medtage den kemiske sektor fra starten skyldes to forhold: for det første er den kemiske sektors direkte emissioner af kuldioxid ikke af noget stort omfang (ca. 26 mio. tons kuldioxid i 1990, hvilket er under 1% af EU's samlede kuldioxid-

⁶ Svarende til ca. 38% af Fællesskabets beregnede samlede emissioner af de drivhusgasser, der er reguleret ved Kyoto-protokollen i 2010.

emissioner samme år). For det andet er antallet af kemiske anlæg i Fællesskabet stort, omkring 34 000 anlæg, og hvis de medtages, vil det gøre administrationen af ordningen langt mere besværlig. Endelig er affaldsforbrændingssektoren ikke medtaget, da det er vanskeligt at måle kulstofindholdet i det affaldsmateriale, der brændes.

Det foreslås, at optagelse af yderligere aktiviteter i bilag I overvejes i forbindelse med en ændring af direktivet, da dette ikke er et spørgsmål, der kan afgøres af forskriftsudvalget.

12. TILLADELSESPROCESSEN

Drivhusgasemissionstilladelser udstedes af medlemsstaternes kompetente myndigheder. Det kan være de samme myndigheder, som gennemfører IPPC-direktivet, eller andre myndigheder, alt efter medlemsstaternes præferencer. For aktiviteter, der er omfattet af IPPC-direktivet, kan drivhusgastilladelsen udstedes efter én enkelt procedure i overensstemmelse med IPPC-direktivets godkendelsesprocedure. Eventuelle ændringer i anlæggene skal rapporteres og vil kunne udløse en ændring i tilladelsesvilkårene.

13. TILDELING OG UDSTEDELSE AF KVOTER

Det foreslås, at alle medlemsstaterne i tidsrummet 2005 til 2007 tildeler de deltagende anlæg kvoter gratis. Hensigten med denne fælles fremgangsmåde er at beskytte det indre marked. Uden en sådan harmonisering ville der kunne opstå konkurrenceforvridninger, hvis kvoterne tildeles ved auktion i nogle medlemsstater, men gratis i andre medlemsstater. Navnlige ville det være vanskeligt at afkræve deltagerne betaling for deres førstegangskvotest i den første periode, da kvoteprisen stadig ville være ukendt.

Kommissionen vil inden den 30. juni 2006 gennemgå erfaringerne med tildeling af kvoter for perioden 2000-2007, så den kan gøre sig klart, hvilken harmoniseret metode der ville være mest hensigtsmæssig i fremtiden. Tiden vil formodentlig være for knap til, at Kommissionen kan fremsætte forslag om tildelingsmetoden for perioden 2008-2012, da det ikke vil kunne vedtages og omsættes hurtigt nok til, at driftslederne i tide får besked om, hvordan kvoterne vil blive fordelt i den pågældende periode. Det foreslås derfor, at Kommissionen, indtil der fremsættes et sådant forslag, med bistand fra forskriftsudvalget skal kunne træffe afgørelse om tildelingsmetoden i perioden 2008-2012.

Det vil i det væsentlige være op til medlemsstaterne at træffe afgørelse om den samlede kvotemængde, der tildeles virksomhederne. For at sikre, at de deltagende sektorer bidrager tilstrækkeligt til den samlede reduktion af udledningerne med henblik på at opfylde Fællesskabets internationale forpligtelser, og for at sikre lige vilkår for virksomheder, der konkurrerer på det indre marked, skal kvotetildelingen imidlertid finde sted efter et sæt kriterier, der skal anvendes i hele EU. Disse kriterier er opstillet i forslagetets bilag III. Dette bilag kan ændres yderligere i lyset af erfaringerne med gennemførelsen af direktivet.

Med de tildelte kvoter skal det endvidere også sikres, at de deltagende anlægs samlede emissioner ikke bliver højere, end hvis emissionerne blev reguleret efter IPPC-direktivet, hvilket vil være tilfældet, hvis kriterierne i bilag III følges. Når

medlemsstaterne udarbejder deres nationale tildelingsplan, bør de tage hensyn til de pågældende anlægs teknologiske muligheder for at reducere de direkte drivhusgas-emissioner. Endvidere skal alle tildelingsafgørelser være i overensstemmelse med Fællesskabets regler om statsstøtte. Forslaget specificerer ikke, hvornår tildeling vil være i overensstemmelse med statsstøttereglerne, da hver enkelt situation skal vurderes for sig. Medlemsstaterne skal også sikre, at nye aktører har passende adgang til kvoter, så de kan etablere deres virksomhed i medlemsstaten i overensstemmelse med traktatens artikel 43.

For at sikre gennemsigtighed og fair kvotefordeling skal medlemsstaterne offentliggøre og forud forelægge Kommissionen en national tildelingsplan, som skal omfatte objektive og gennemsigtige kriterier for tildeling i den pågældende medlemsstat. De nationale tildelingsplaner gennemgås i forskriftsudvalget. I henhold til dette forslag kan Kommissionen inden tre måneder afvise en plan, hvis den ikke opfylder kriterierne. Hvis en national tildelingsplan indeholder statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, skal Kommissionen underrettes om planen efter artikel 88.

Det skal bemærkes, at Kommissionen i forbindelse med granskning af statsstøtte undersøger de mulige konkurrenceforvridninger, der kan opstå som følge af undtagelser fra en generel regel om tildeling i en enkelt medlemsstat, og at tildelingsmetoden i princippet skal anvendes på alle anlæg, bortset fra behørigt begrundede undtagelser.

Det kan også være et problem, hvis der, efter at medlemsstaterne har truffet afgørelse om førstegangstildeling for den første treårsperiode eller en efterfølgende femårsperiode, opstår uforudsete omstændigheder, som vil kunne medføre en pludselig stigning i prisen på kvoter. Sådanne prisstigninger har ikke vist sig at skabe problemer i andre emissionshandelsordninger andre steder i verden, men dette afhænger af, om der er et tilstrækkeligt stort og likvidt marked, hvor der er plads til mellemhandlere, som kan udvikle optioner, derivater og andre risikostyringsværktøjer. Det er i denne sammenhæng vigtigt at tillade uhindret adgang til markedet for mellemhandlere og andre personer, der ikke nødvendigvis har forpligtelser som følge af en drivhusgastilladelse efter dette forslag, men hvis deltagelse vil øge markedets likviditet.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt andre personer, som f.eks. miljø-NGO'er, bør kunne købe kvoter og annullere dem - og dermed begrænse deres antal - findes denne mulighed allerede i udkastet til reglerne om anvendelsen af Kyoto-mekanismerne og nationale registre som led i gennemførelsesreglerne for Kyoto-protokollen⁷. Denne mulighed ville ikke blot være i overensstemmelse med FN-reglerne om international emissionshandel efter protokollen, men ville også give civilsamfundet adgang til ordningen på en nyttig måde, uden at det ville have nogen væsentlig indvirkning på kvoteprisen, hvis markedet bliver så stort som forventet.

⁷ FCCP/CP/2001/2/Add.4 page 24, paragraph 21(b) "Legal entities, where authorized by the Party, may also perform this function" [i.e; the function of cancellation of Assigned Amount Units or credits from the project mechanisms of the Kyoto Protocol].

14. KVOTERNES GYLDIGHED OG OPSPARING AF KVOTER

Kvoter, der skabes under ordningen, anerkendes i hele EU, uden at medlemsstaterne skal træffe yderligere foranstaltninger med henblik på gensidig anerkendelse som følge af dette direktiv.

Det foreslås, at kvoternes gyldighed ikke overskrider den indledende treårs- eller en efterfølgende femårsperiode, de er udstedt i. Medlemsstaterne kan frit bestemme, om de vil tillade opsparring af kvoter mellem den periode, der slutter i 2007, og den periode, der begynder i 2008. Fra 2008 skal medlemsstaterne imidlertid efter forslaget tillade opsparring af kvoter fra én femårsperiode til den næste. Denne form for opsparring er ikke til skade for miljøet og skaber samtidig tidsmæssig fleksibilitet. Muligheden for kvoteopsparring vil blive sikret med kravet om, at medlemsstaterne ved udgangen af hver femårsperiode giver indehavere af overskydende kvoter et tilsvarende antal "nye" kvoter i den efterfølgende periode, ud over de kvoter, de normalt ville have fået tilkendt.

Det skal bemærkes, at opsparring inden for rammerne af Kyoto-protokollen kun er tilladt, hvis den pågældende part opfylder sine forpligtelser. Disse opsparingsordninger har til formål at sikre, at selv om en medlemsstat ikke overholder sine internationale forpligtelser, vil indehavere af overskydende kvoter på medlemsstatens nationale register ikke miste fordelene ved at have opnået dette overskud. Ved udgangen af en femårsperiode vil virksomhederne således ikke blive "berøvet" de kvoteoverskud, de måtte sidde inde med. Er der usikkerhed omkring dette spørgsmål, vil det kunne medføre modvilje mod at sidde inde med kvoter som en "sikkerhedspude" til uforudsete omstændigheder. Der ville også være risiko for, at overskydende kvoter pludselig sælges ud fra en medlemsstat, som ser ud til ikke at kunne opfylde sine forpligtelser, hvorved medlemsstatens situation forværres. På denne måde kan medlemsstaterne retmæssigt erklære, at de sidder inde med alle de kvoter, som kontoindehaverne i deres nationale register sidder inde med ved udgangen af Kyoto-protokollens forpligtelsesperiode.

15. SPORING AF KVOTER

Det forventes, at mange kategorier af enkeltpersoner og grupper vil deltage i EU-emissionshandelsmarkedet, selv om det kun er bilag I-aktiviteterne, der er pligtige til at returnere brugte kvoter til indfrielse af deres forpligtelser. Kvoterne vil kun forefindes i elektronisk form. Enhver fysisk eller juridisk person vil derfor kunne sidde inde med kvoter og trække dem tilbage fra markedet, forudsat at de opretter konti i de nationale registre efter den forordning, der ventes vedtaget om dette emne. Kvoter kan kun overdrages af personer, der har konti i et nationalt register.

Et pålideligt sporingssystem, baseret på systemet med nationale registre, er afgørende for, at emissionsmarkedet kan fungere effektivt. Afvigelser og svig ville være til skade for ordningens miljømæssige integritet og ville underminere dens troværdighed. Ved udarbejdelsen af forslaget er der taget hensyn til erfaringerne med kvotesporingsystemet i den amerikanske svovlhandelsordning, til udarbejdelsen af retningslinjer for nationale registre inden for rammerne af Kyoto-protokollen og til den fremgangsmåde, der i denne henseende er anvendt i Fællesskabets lovgivning

om merværdiafgifter⁸. Disse erfaringer har klart vist, at der er behov for en uafhængig transaktionsjournal. Hvis der i forbindelse med den automatiserede kontrol påvises uregelmæssigheder, vil de pågældende registre ikke give transaktionerne vedrørende de pågældende kvoter gyldighed, før det tilgrundliggende problem er løst. Anlæg, som ikke har fået deres emissionsrapport erklæret for korrekt i forbindelse med verifikationen, vil miste deres ret til at overdrage kvoter, indtil de igen er i overensstemmelse med dette direktivs krav.

Da denne del af handelsordningen vil kræve, at ordningens forskellige dele er kohærente, vil harmonisering være den bedste løsning. Det foreslås derfor, at de nærmere regler om driften af de nationale registre opstilles i en separat kommissionsforordning.

16. OVERVÅGNING, RAPPORTERING OG VERIFIKATION

Emissionerne skal underkastes fælles overvågnings-, verifikations- og rapporteringsforpligtelser for alle de kilder, der er omfattet af ordningen, så dennes miljømæssige integritet sikres. Forslaget opstiller de grundlæggende principper for overvågnings- og rapporteringskriterier i bilag IV og en ramme for udarbejdelsen af retningslinjer baseret på disse principper efter forskriftsudvalgsproceduren. De overvågnings- og rapporteringskriterier, der er specifikke for et anlægs aktiviteter, opstilles i anlæggets tilladelse.

Forslaget indeholder også en liste med bindende verifikationskriterier (bilag V). Det er op til medlemsstaterne selv at afgøre, om verifikationen skal foretages af deres myndigheder eller af uafhængige verifikatorer, og hvem der skal bære verifikationsomkostningerne. Efterledes overvågnings- og rapporteringskravene ikke, eller verificeres emissionsrapporterne ikke til tiden og på korrekt vis, bør det medføre sanktioner, herunder suspension af yderligere overdragelse af kvoter fra den pågældende driftsleder, indtil kravene er blevet opfyldt.

17. OVERHOLDELSE

Overtrædelse af forpligtelsen til at returnere et tilstrækkeligt antal kvoter til dækning af verificerede emissioner skal behandles efter strenge og ensartede regler i hele EU. Dette kan opnås ved at pålægge en bøde på 100 EUR pr. kvoteoverskridende ton eller det dobbelte af den gennemsnitlige markedspris i en forud fastsat periode, alt efter hvilket beløb er størst. I perioden forud for Kyoto-protokollens forpligtelsesperiode ville denne minimumsbøde andrage 50 EUR pr. kvoteoverskridende ton eller det dobbelte af den gennemsnitlige markedspris i en forud fastsat periode, alt efter hvilket beløb er størst. Ud over at fastsætte sanktionsniveauet for hvert ton, der overskrider de udleverede kvoter, skal medlemsstaterne fastsætte og håndhæve sanktioner for overtrædelse af direktivet. Sanktionerne skal være "effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning".

Det centrale punkt er, at sanktionerne skal være tilstrækkelig strenge til at sikre, at det ikke betaler sig for en virksomhedsleder ikke at købe et tilstrækkeligt antal kvoter til dækning af anlæggets faktiske emissioner. Den amerikanske svovlhandelsordning

⁸ Rådets forordning (EØF) nr. 218/92 af 27. januar 1992 om administrativt samarbejde inden for området indirekte skatter (moms), EFT L 24 af 1.2.1992, s. 1.

har udvist en meget høj overholdelsesrate, i høj grad som følge af store bøder for overtrædelse.

Endvidere vil ikendelse af en bøde ikke betyde, at driftslederen af et anlæg, der overskrider sine kvoter, ikke i det følgende år er forpligtet til at returnere kvoter svarende til de kvoteoverskridende emissioner, da det tilstæbte miljøresultat af ordningen som helhed ellers vil komme i farezonen.

Det skal understreges, at sanktionsniveauet bør fastsættes med tanke på, at meget få, om overhovedet nogen, af deltagerne vil overtræde ordningen. Kvoterne er gyldige for hele den periode, de er udleveret i. Medlemsstaterne skal udlevere en del af disse kvoter inden den 28. februar hvert år. Returnering af kvoter for det foregående års emissioner skal ske senest den 31. marts, og på dette tidspunkt skal det indeværende års kvoter være tildelt. Da driftslederne kan anvende alle de kvoter, de sidder inde med, til at opfylde deres forpligtelser, er det meget lidt sandsynligt, at driftsledere, der handler i god tro, vil blive ikendt overtrædelsessanktioner inden periodens udgang.

18. ADGANG TIL OPLYSNINGER OG INDDRAGELSE AF OFFENTLIGHEDEN

Offentligheden bør - i overensstemmelse med direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger - have adgang til oplysninger om resultaterne af overvågnings-, rapporterings- og verifikationsforpligtelserne, om kvotebesidderne i de nationale registre og om sager vedrørende overtrædelser af direktivet.

Der må sikres gennemsigtighed i kvotetildelingen. De nationale tildelingsplaner indeholder yderst relevante oplysninger om, hvordan medlemsstaterne har til hensigt at opfylde deres klimaforpligtelser, samt oplysninger om, hvor store mængder der vil blive tildelt de enkelte anlæg. Tildelingen bør være gennemsigtig og baseres på objektive kriterier. I dette øjemed skal medlemsstaterne efter nærværende forslag offentliggøre deres nationale tildelingsplan, sørge for, at offentligheden kan fremsætte bemærkninger til planen, og forelægge denne for Kommissionen, inden de træffer endelig afgørelse, under skyldig hensyntagen til bemærkningerne fra offentligheden.

De foreslåede bestemmelser er i overensstemmelse med Århus-konventionen, som Fællesskabet har forpligtet sig til at ratificere i den nærmeste fremtid. Mange af de aktiviteter, der er omfattet af dette forslag, er opført i Århus-konventionens bilag I og vil - efter vedtagelsen af forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering af bestemte planers og programmets virkning på miljøet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EØF⁹ - i overensstemmelse med direktiv 96/61/EF blive genstand for offentlighedens ret til indseende med deres emissionsniveau.

19. RAPPORTERING FRA MEDLEMSSTATERNE

I henhold til dette afsnit skal medlemsstaterne aflægge rapport til Kommissionen om spørgsmål vedrørende gennemførelsen af handelsordningen, herunder erfaringerne med tildeling, de nationale registre, overvågning, rapportering, verifikation og håndhævelse.

⁹ KOM(2000) 839.

Det foreslås, at den første rapport forelægges senest juni 2005, og at der herefter forelægges rapport hvert år. Der vil således være 12 måneder mellem den første og den anden rapport. Kommissionen skal hvert år forelægge en rapport om gennemførelsen af ordningen, ni måneder efter udgangen af hver overholdelsesperiode. Kommissionen skal endvidere sørge for, at medlemsstaternes myndigheder udveksler oplysninger om forhold i forbindelse med direktivets gennemførelse. Med indsamlingen af overvågningsdata for drivhusgasemissioner efter fælles regler vil det være nemmere for medlemsstaterne at rapportere emissioner til Den Europæiske Oversigt over Forurenende Emissioner (EPER)¹⁰ og tillige forbedre kvaliteten af dataene i denne oversigt.

20. TILKNYTNING MED ANDRE EMISSIONSHANDELSORDNINGER OG GRØNNE CERTIFIKATER

Ordningen er udformet på en sådan måde, at den er forenelig med den internationale emissionshandel, der skal oprettes mellem parterne i Kyoto-protokollens bilag B. Ordningen kan også knyttes til nationale handelsordninger, der oprettes af de enkelte lande, f.eks. de ordninger, som tiltrædelseslandene vil kunne etablere, medmindre de allerede har tiltrådt Unionen. En sådan sammenkobling af ordningerne vil indebære, at der indgås aftaler med andre stater om, at de gensidigt anerkender kvoterne fra de pågældende ordninger til opfyldelse af de forpligtelser, anlæggene er pålagt på nationalt plan. Inden indgåelsen af en sådan aftale vil de enkelte regeringer ønske at få sikkerhed for, at miljøkvaliteten af kvoter, der er tildelt andre steder, er fyldestgørende, og at bestemmelserne vedrørende overvågning, overholdelse og nationale registre er lige så strenge som deres egne. Disse og andre spørgsmål skal forhandles mellem Fællesskabet og dets medlemsstater og de pågældende lande. Dette gælder også emissionshandel efter Kyoto-protokollen, hvor den omsættelige enhed ("tildelte mængder") kun kan omsættes, hvis de pågældende regeringer accepterer, at den vil blive anerkendt til opfyldelse af de nationale forpligtelser, og at der foretages justeringer i overensstemmelse hermed i de nationale registre.

Emissionshandel efter dette forslag skulle også være foreneligt med et andet markedsbaseret instrument, som for tiden udvikles i en række medlemsstaterne, nemlig: "omsættelige grønne certifikater" for anvendelse af vedvarende energi. Endvidere indeholder Fællesskabets lovgivning om vedvarende energi¹¹ bestemmelser om udstedelse af et "oprindescertifikat" for energi, der er produceret med vedvarende kilder. Disse certifikater symboliserer de yderligere fordele, som elektricitet fra vedvarende energikilder indebærer. Da vedvarende energikilder ikke udsender drivhusgasser, er de ikke omfattet af forpligtelserne i dette forslag. Elværker kan tænkes at ville investere i grøn elkapacitet og på denne måde reducere deres drivhusgasemissioner, samtidig med at de opfylder målet om øget anvendelse af vedvarende energi. For ikke at skabe forvirring bør sådanne grønne certifikater imidlertid ikke integreres med de drivhusgaskvoter, der behøves til opfyldelse af forpligtelserne i dette direktiv. Endvidere bør medlemsstaterne være opmærksomme

¹⁰ Kommissionens beslutning af 17. juli 2000 om indførelse af en europæisk oversigt over forurenende emissioner (EPER) i henhold til artikel 15 i Rådets direktiv 96/91/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC), EFT L 192 af 28.7.2000, s. 36.

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 7. september 2001 om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for energi (EFT L ...).

på målene for anvendelse af vedvarende energi, når de træffer afgørelser om de kvotemængder, der skal tildeles i henhold til dette forslag.

21. MARKEDSORDNING

Forslaget opstiller ikke regler om, hvordan markedet for emissionskvoter skal organiseres. Grunden hertil er, at Kommissionen er overbevist om, at markedsstrukturene vil opstå, når der er klarhed omkring forpligtelserne, og når kvoterne for opfyldelse af forpligtelserne er fastsat. Kommissionen ønsker, at tilrettelæggelsen af kvotemarkedet overlades til den private sektor. Melleghandlere vil tilbyde tjenester på markedet og dermed øge likviditeten. Det forventes ligeledes, at børserne vil konkurrere om at tilbyde et sted, hvor købere og sælgere kan mødes. Disse markedsinstanser vil gøre det lettere at fastsætte priserne, og anlæg, der er underlagt forpligtelser efter dette direktiv, vil kunne drage fordel af den heraf følgende større likviditet og fleksibilitet. Denne fremgangsmåde er helt i tråd med emissionshandelserfaringerne andre steder i verden.

22. TILKNYTNING TIL PROJEKTBASEREDE MEKANISMER

Med vedtagelsen af dette forslag vil der blive indført en emissionshandelsordning, som potentielt vil dække hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Der er således tale om et projekt af betydelige dimensioner. Forslaget omfatter derfor ikke tilgodehavender fra nationale eller internationale projektbaserede mekanismer, herunder navnlig de mekanismer, der er omhandlet i Kyoto-protokollens artikel 6 (fælles gennemførelse) og artikel 12 (mekanismen for bæredygtig udvikling). Kommissionen mener, at det på længere sigt vil være ønskeligt at medtage disse tilgodehavender, forudsat at en række spørgsmål vedrørende de miljømæssige aspekter finder en tilfredsstillende løsning. Kommissionen vil på et senere tidspunkt fremsætte forslag herom i form af et direktiv om gennemførelse af projektbaserede mekanismer i EU. Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at have en præcis idé om, hvad dette direktiv skal indeholde, navnlig da reglerne og de nærmere gennemførelsesbetingelser for disse internationale mekanismer endnu ikke er fastsat.

Samspelet mellem et EU-dækkende emissionshandelssystem og de internationale projektbaserede mekanismer bør overvejes nøje. Hvis de af FN fastsatte regler ikke giver tilstrækkelig garanti for miljøresultater, kan det tænkes, at en eller flere medlemsstater ikke vil tillade virksomheder at anvende disse tilgodehavender til at opfylde deres forpligtelser i henhold til deres drivhusgastilladelse. Hvis andre medlemsstater fortsat tillader, at disse tilgodehavender anvendes, vil de medlemsstater, der søger at begrænse brugen heraf på nationalt plan, finde det vanskeligt at gøre dette i praksis, eftersom de virksomheder, som kan anvende disse tilgodehavender, vil anvende dem til at opfylde deres nationale forpligtelser og sælge "kvoter" på markedet. Dette separate direktiv vil også kunne åbne mulighed for nationale udligningsprojekter, forudsat at disse opfylder acceptable normer med hensyn til miljø, verifikation og certifikation.

23. SUBSIDIARITET OG PROPORCIONALITET

Dette forslag til et rammedirektiv bygger på subsidiaritetsprincippet. Emissionshandel vil kun give et reelt økonomisk udbytte, hvis kvoterne er fuldt omsættelige og anerkendt i hele Fællesskabet. Der bør skabes en fælles ramme, hvis dette nye værktøj, der allerede er ved at blive sat på skinner i nogle af

medlemsstaterne, ikke skal skabe yderligere hindringer på det indre marked. Afgørelser vedrørende gennemførelsen er imidlertid overladt til medlemsstaternes kompetente myndigheder, hvor dette er hensigtsmæssigt. Hvad proportionalitetsaspektet angår, regulerer det nye direktiv kun forhold, hvor det er nødvendigt af hensyn til direktivets anvendelse og opfyldelsen af traktatens forpligtelser.

24. TIDSPLAN OG REVISION

Fællesskabets emissionshandelsordning vil starte i 2005. Ordningen vil i første omgang løbe indtil den 31. december 2007, hvor en ny flerårig periode vil starte, som nøjagtig falder sammen med Kyoto-protokollens forpligtelsesperiode (2008-2012). Derefter vil ordningen fungere i femårsfaser. For hver fase vil medlemsstaterne kunne overveje, hvor mange kvoter de tilsammen skal tildele de sektorer, der deltager i emissionshandel. På denne måde skulle medlemsstaterne gradvis kunne reducere antallet af kvoter med henblik på mere ambitiøse forpligtelser i fremtiden. I den første treårige fase eller i de senere femårs faser vil virksomhederne imidlertid med sikkerhed vide, hvor stor en mængde kvoter der er til rådighed.

Kommissionen vil eventuelt inden den 31. december 2004 fremsætte forslag om, at andre aktiviteter og emissioner af andre drivhusgasser inddrages i ordningen, forudsat at der kan udarbejdes nøjagtige retningslinjer for overvågning af disse gasser.

Situationen vil endvidere kunne blive taget op til revision senest 30. juni 2006 på grundlag af erfaringerne med gennemførelsen af det nye direktiv og i lyset af udviklingen på internationalt plan. Revision kan i givet fald ledsages af forslag.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget³,

efter proceduren i traktatens artikel 251⁴, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Grønbogen om handel med emissioner af drivhusgasser i Den Europæiske Union⁵ lancerede en europæisk debat om det ønskelige i at handle med drivhusgasemissioner i EU og om, hvordan en sådan ordning i givet fald skulle indrettes. I det europæiske klimaprogram⁶ overvejes en række fællesskabspolitikker og -foranstaltninger baseret på inddragelse af de berørte parter, herunder en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet baseret på grønningen. I Rådets konklusioner af 8. marts 2001 erkendes den store betydning af det europæiske klimaprogram og af det arbejde, der er baseret på grønningen, og det fremhæves, at der hurtigst muligt bør sættes ind med konkrete tiltag på fællesskabsplan.
- (2) Det sjette miljøhandlingsprogram "Miljø 2010: vores fremtid, vores ansvar"⁷ anfører klimaændringerne som et prioriteret indsatsområde og opstiller retningslinjer for indførelse af en EF-dækkende ordning for handel med kvoter for emissioner inden udgangen af 2005. I dette program erkendes det, at EF er forpligtet til at opnå en 8%'s reduktion i emissionen af drivhusgasser i perioden 2008-2012 i forhold til 1990-niveauet, og at de globale drivhusgasemissioner på længere sigt skal nedbringes med ca. 70% i forhold til 1990-niveauet.

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

⁴ EFT C

⁵ KOM(2000) 87 endelig.

⁶ KOM(2000) 88 endelig.

⁷ KOM(2001) 31 endelig.

- (3) Endemålet for De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, som blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/59/EF af 15. december 1994 om indgåelse af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer⁸, er at opnå en stabilisering af koncentrationerne af drivhusgasser i atmosfæren på et niveau, som kan forhindre farlig antropogen indvirkning på klimasystemet.
- (4) Kyoto-protokollen, som blev godkendt ved Rådets afgørelse xx/xxxx/EF [af ... om indgåelse af Kyoto-protokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed]⁹ vil, når den er trådt i kraft, forpligte Fællesskabet og dets medlemsstater til at reducere deres samlede antropogene emissioner af de i bilag A til protokollen opførte drivhusgasser med 8% i forhold til 1990-niveauet i perioden 2008 til 2012.
- (5) Fællesskabet og dets medlemsstater har vedtaget, at de vil opfylde deres forpligtelser til at reducere antropogene drivhusgasemissioner i henhold til Kyoto-protokollen i fællesskab, i overensstemmelse med ... afgørelse xx/xxxx/EF [af ... om indgåelse af Kyoto-protokollen til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og den fælles opfyldelse af forpligtelserne i forbindelse hermed].
- (6) Ved Rådets beslutning 93/389/EØF af 24. juni 1993 om en overvågningsmekanisme for emissioner af CO₂ og andre drivhusgasser i Fællesskabet¹⁰ er der indført en mekanisme for overvågning af drivhusgasemissioner og vurdering af opfyldelsen af forpligtelserne med hensyn til disse emissioner. Medlemsstaterne kan anvende denne mekanisme, når de fastsætter den samlede mængde kvoter.
- (7) Det er nødvendigt at fastsætte EF-bestemmelser om medlemsstaternes tildeling af kvoter for at bidrage til at bevare det indre markeds integritet og undgå konkurrencefordrejninger.
- (8) Medlemsstaterne bør sikre, at driftsledere for visse aktiviteter overvåger og rapporterer deres emissioner af de drivhusgasser, der er anført for disse aktiviteter.
- (9) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i dette direktiv og sikre, at de håndhæves. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.
- (10) For at sikre fornøden gennemsigtighed bør offentligheden have adgang til oplysninger om kvotetildelingen og resultaterne af overvågningen af emissionerne, alene med forbehold af de restriktioner, der er omhandlet i Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger¹¹.
- (11) Medlemsstaterne bør forelægge en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, udarbejdet på grundlag af Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelsen af en række miljødirektiver¹².

⁸ EFT L 33 af 7.2.1994, s. 11.

⁹ EFT L

¹⁰ EFT L 167 af 9.7.1993, s. 31. Beslutningen er ændret ved beslutning 1999/296/EF (EFT L 117 af 5.5.1999, s. 35).

¹¹ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

¹² EFT L 377 af 31.12.1990, s. 48.

- (12) Da de for gennemførelsen af dette direktiv nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen¹³, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.
- (13) Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening¹⁴ opstiller en generel ramme for forureningsforebyggelse og -bekæmpelse, som kan danne udgangspunkt for udstedelse af drivhusgas-emissionstilladelser. Direktiv 96/61/EF bør ændres for at sikre, at der ikke opstilles emissionsgrænseværdier for direkte drivhusgasemissioner fra anlæg, der er omfattet af nærværende direktiv, uden at dette berører de øvrige krav i henhold til direktiv 96/61/EF.
- (14) Da målet for den påtænkte handling, nemlig etablering af en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor, på grund af den påtænkte handlingens omfang og virkninger, bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet i traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i nævnte artikel går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (15) Dette direktiv er foreneligt med De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og Kyoto-protokollen. Det bør tages op til revision på baggrund af udviklingen i denne forbindelse samt under hensyntagen til erfaringerne med direktivets gennemførelse og udviklingen med hensyn til overvågning af drivhusgas-emissionerne.
- (16) Handel med kvoter for emissioner bør indgå som en del af en omfattende og sammenhængende pakke af politikker og foranstaltninger, der gennemføres på medlemsstats- og fællesskabsplan. Uden at dette berører anvendelsen af traktatens artikel 87 og 88, bør der for så vidt angår aktiviteter, som er omfattet af Fællesskabets ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, tages hensyn til niveauet for afgiftsordninger, der forfølger de samme mål. I forbindelse med revisionen af direktivet bør det undersøges, i hvilken udstrækning disse mål er blevet nået.
- (17) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Ved dette direktiv fastlægges en fællesskabsordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner med henblik på at fremme reduktionen af drivhusgasemissioner på en omkostningseffektiv måde.

¹³ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

¹⁴ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på emissioner fra de i bilag I opførte aktiviteter af de drivhusgasser, som er anført for de pågældende aktiviteter.
2. Anvendelsen af dette direktiv berører ikke eventuelle krav om energieffektivitet i henhold til direktiv 96/61/EF.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- (a) "kvote": ret til i en nærmere angivet periode at udlede et ton kuldioxidækvivalent, som kun er gyldig til opfyldelse af kravene i dette direktiv, og som kan overdrages efter bestemmelserne i dette direktiv
- (b) "emissioner": udledning af drivhusgasser i atmosfæren fra kilder i et anlæg
- (c) "drivhusgasser": de i bilag II nævnte gasser
- (d) "drivhusgasemissionstilladelse": tilladelse udstedt i overensstemmelse med artikel 5 og 6
- (e) "anlæg": en stationær teknisk enhed, hvor en eller flere af de i bilag I nævnte aktiviteter udføres
- (f) "driftsleder": en person, der driver eller kontrollerer et anlæg, eller som efter national lovgivning har fået overdraget afgørende økonomiske beføjelser med hensyn til den tekniske drift heraf
- (g) "person": en fysisk eller juridisk person
- (h) "offentligheden": en eller flere personer og i henhold til national lovgivning eller praksis foreninger, organisationer og grupper af personer
- (i) "ton kuldioxidækvivalent": et ton kuldioxid (CO₂) eller en mængde af enhver anden af de i bilag II nævnte drivhusgasser med et tilsvarende globalt opvarmningspotentiale.

Artikel 4

Drivhusgasemissionstilladelser

Medlemsstaterne sikrer, at anlæg fra den 1. januar 2005 kun udfører de i bilag I opførte aktiviteter, hvorved der udledes en for den pågældende aktivitet anført drivhusgas, hvis anlæggets driftsleder er i besiddelse af en tilladelse udstedt af en kompetent myndighed i overensstemmelse med artikel 5 og 6.

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

En ansøgning til den kompetente myndighed om en drivhusgasemissionstilladelse skal indeholde en beskrivelse af:

- (a) anlægget og dets aktiviteter
- (b) de råstoffer og hjælpematerialer, hvis anvendelse kan forventes at føre til emissioner
- (c) kilderne til emissioner fra anlægget
- (d) planlagte foranstaltninger til overvågning af emissionerne efter de retningslinjer, der er vedtaget i henhold til artikel 14.

Ansøgningen skal også indeholde et ikke-teknisk resumé af de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

Artikel 6

Vilkårene for tilladelsen og dennes indhold

1. Den kompetente myndighed udsteder en drivhusgasemissionstilladelse, hvorved der gives bemyndigelse til at udlede drivhusgasser fra en installation i sin helhed eller fra dele af denne, hvis den finder det godtgjort, at driftslederen er i stand til at overvåge og rapportere emissionerne.

En tilladelse kan omfatte et eller flere anlæg beliggende på samme område og drevet af samme driftsleder.

2. Drivhusgasemissionstilladelser skal indeholde følgende:
 - (a) driftslederens navn og adresse
 - (b) en beskrivelse af aktiviteterne og emissionerne fra anlægget
 - (c) overvågningskrav med angivelse af overvågningsmetodologi og -hyppighed
 - (d) rapporteringskrav
 - (e) en forpligtelse til at returnere kvoter svarende til anlæggets samlede emissioner i hvert kalenderår, som verificeret efter artikel 15, senest tre måneder efter årets udgang.

Artikel 7

Ændringer vedrørende anlæg

Driftslederen underretter den kompetente myndighed om planlagte ændringer i anlæggets art eller drift eller udvidelse af anlægget, som kan medføre, at drivhusgasemissionstilladelsen skal ajourføres. I påkommende tilfælde ajourfører den kompetente myndighed tilladelsen.

Hvis anlæggets driftsleder udskiftes, ajourfører den kompetente myndighed tilladelsen med den nye driftsleders navn og adresse.

Artikel 8

Samordning med direktiv 96/61/EF

For anlæg, der udfører aktiviteter, som er opført i bilag I til direktiv 96/61/EF, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at vilkårene og proceduren for udstedelse af en drivhusgasemissionstilladelse er fuldtud samordnede med vilkårene og proceduren for den i det nævnte direktiv omhandlede godkendelse. Kravene i artikel 5, 6, og 7 i nærværende direktiv kan integreres i de i direktiv 96/61/EF omhandlede procedurer.

Artikel 9

National tildelingsplan

1. For hver af de i artikel 11, stk. 1 og 2, omhandlede perioder udarbejder hver medlemsstat en national plan med angivelse af den samlede kvotemængde, den vil tildele for den pågældende periode, og hvordan den vil tildele dem. Planen skal være baseret på objektive og gennemsigtige kriterier, herunder kriterierne i bilag III.

For perioden i artikel 11, stk. 1, offentliggøres planen og forelægges Kommissionen og de andre medlemsstater senest den 31. marts 2004. For de følgende perioder offentliggøres planen og forelægges Kommissionen og de andre medlemsstater senest atten måneder inden den pågældende periodes begyndelse.

2. De nationale tildelingsplaner gennemgås inden for det i artikel 23, stk. 1, nævnte udvalg.
3. Kommissionen kan senest tre måneder efter en medlemsstats forelæggelse af en national tildelingsplan i henhold til stk. 1 afvise planen eller en del heraf, hvis den er uforlignelig med kriterierne i bilag III eller med artikel 10. Medlemsstaten træffer kun afgørelse i henhold til artikel 11, stk. 1 eller 2, hvis foreslåede ændringer er godkendt af Kommissionen.

Artikel 10

Tildelingsmetode

1. For den treårsperiode, der begynder den 1. januar 2005, tildeler medlemsstaterne kvoter gratis.
2. Kommissionen udarbejder efter den i artikel 23, stk. 2, nævnte procedure en harmoniseret tildelingsmetode for den femårsperiode, der begynder den 1. januar 2008.

Artikel 11

Tildeling og udlevering af kvoter

1. For den treårsperiode, der begynder den 1. januar 2005, træffer hver medlemsstat afgørelse om den samlede mængde kvoter, den vil tildele for denne periode, og om

tildelingen heraf til driftslederen af hvert anlæg. Afgørelsen træffes senest tre måneder inden periodens begyndelse og baseres på medlemsstatens nationale tildelingsplan, som er opstillet i henhold til artikel 9 og i overensstemmelse med artikel 10, under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger.

2. For den femårsperiode, der begynder den 1. januar 2008, og for hver efterfølgende femårsperiode, træffer hver medlemsstat afgørelse om den samlede mængde kvoter, den vil tildele for denne periode, og om tildelingen heraf til driftslederen af hvert anlæg. Afgørelsen træffes mindst tolv måneder inden den pågældende periodes begyndelse og baseres på medlemsstatens nationale tildelingsplan, som er opstillet i henhold til artikel 9 og i overensstemmelse med artikel 10, under skyldig hensyntagen til offentlighedens bemærkninger.
3. Afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1 eller 2, skal være i overensstemmelse med traktatens bestemmelser, særlig artikel 87 og 88. Når medlemsstaterne træffer afgørelse om tildeling, tilgodeser de behovet for at give nytilkomne adgang til kvoter.
4. Den kompetente myndighed udleverer hvert år i den i stk. 1 eller 2 omhandlede periode en del af den samlede kvotemængde senest den 28. februar samme år.

Artikel 12

Overdragelse, returnering og annullering af kvoter

1. Medlemsstaterne sørger for, at kvoter kan overdrages mellem personer i Fællesskabet uden restriktioner, bortset fra restriktioner, der er fastsat i eller vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sørger for, at kvoter, der udleveres af en kompetent myndighed i en anden medlemsstat, anerkendes med henblik på opfyldelse af en driftsleders forpligtelser efter stk. 3.
3. Medlemsstaterne søger for, at driftslederen for hvert anlæg senest den 31. marts hvert år returnerer et antal kvoter svarende til de samlede emissioner fra det pågældende anlæg i det foregående kalenderår, som verificeret efter artikel 15, og at disse kvoter derefter annulleres.
4. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at kvoter når som helst kan annulleres efter anmodning fra indehaveren.

Artikel 13

Kvoternes gyldighed

1. Kvoter er gyldige for emissioner i den i artikel 11, stk. 1 eller 2, omhandlede periode, for hvilken de er udleveret.
2. Tre måneder efter begyndelsen af den første af de i artikel 11, stk. 2, omhandlede femårsperioder annullerer den kompetente myndighed kvoter, som ikke længere er gyldige, og som ikke er returneret og annulleret i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3.

Medlemsstaterne kan udlevere kvoter til personer for den igangværende periode til erstatning af kvoter, som de er i besiddelse af, og som er annulleret i overensstemmelse med første afsnit.

3. Tre måneder efter begyndelsen af hver af de i artikel 11, stk. 2, omhandlede efterfølgende femårsperioder, annullerer den kompetente myndighed kvoter, som ikke længere er gyldige, og som ikke er returneret og annulleret i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3.

Medlemsstaterne udleverer kvoter til personer for den igangværende periode til erstatning af kvoter, som de er i besiddelse af, og som er annulleret i overensstemmelse med første afsnit.

Artikel 14

Retningslinjer for overvågning og rapportering af emissioner

1. Kommissionen vedtager efter den i artikel 23, stk. 2, nævnte procedure retningslinjer for overvågning og rapportering af emissioner fra aktiviteterne i bilag I af de drivhusgasser, der er anført for de pågældende aktiviteter. Retningslinjerne baseres på principperne for overvågning og rapportering i bilag IV.
2. Medlemsstaterne sørger for, at emissionerne overvåges i overensstemmelse med retningslinjerne.
3. Medlemsstaterne sørger for, at hver driftsleder for et anlæg til den kompetente myndighed rapporterer emissionerne fra det pågældende anlæg i hvert kalenderår ved udgangen af det pågældende år i overensstemmelse med retningslinjerne.

Artikel 15

Verifikation

Medlemsstaterne sørger for, at de rapporter, driftslederne forelægger i henhold til artikel 14, stk. 3, verificeres efter kriterierne i bilag V, og at den kompetente myndighed underrettes herom.

Medlemsstaterne sørger for, at en driftsleder, hvis rapport ikke er bedømt som tilfredsstillende efter kriterierne i bilag V senest den 31. marts hvert år for emissioner i det foregående år, ikke kan overdrage yderligere kvoter, før en rapport fra den pågældende driftsleder er bedømt som tilfredsstillende.

Artikel 16

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv, og træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne håndhæves. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler underretter Kommissionen om bestemmelserne herom senest den 31. december 2003 og underretter den omgående om eventuelle efterfølgende ændringer.

2. Medlemsstaterne offentliggør navnene på driftsledere, som overtræder nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv.
3. Medlemsstaterne sørger for, at en driftsleder, som ikke returnerer tilstrækkelige kvoter senest den 31. marts hvert år til dækning af sine emissioner i det foregående år, holdes ansvarlig for betaling af en bøde for overskridelse af emissionskvoterne. Bøden for overskridelse af emissionskvoter andrager mindst 100 EUR eller det dobbelte af den gennemsnitlige markedspris mellem 1. januar og 31. marts det pågældende år for kvoter gældende for emissioner i det foregående år, alt efter hvilket beløb der er det højeste, for hvert ton kuldioxidækvivalent fra det anlæg, for hvilket driftslederen ikke har returneret kvoter. Betaling af bøden for overskridelse af emissionskvoter fritager ikke driftslederen fra forpligtelsen til at returnere en kvotemængde, der svarer til de kvoteoverskridende emissioner, når vedkommende returnerer kvoter for det følgende kalenderår.
4. I den treårsperiode, der begynder den 1. januar 2005, anvender medlemsstaterne en lavere bøde for kvoteoverskridelse, enten på mindst 50 EUR eller det dobbelte af den gennemsnitlige markedspris mellem 1. januar og 31. marts det pågældende år for kvoter gældende for emissioner i det foregående år, alt efter hvilket beløb der er det højeste, for hvert ton kuldioxidækvivalent fra det anlæg, for hvilket driftslederen ikke har returneret kvoter. Betaling af bøden for overskridelse af emissionskvoter fritager ikke driftslederen fra forpligtelsen til at returnere en kvotemængde, der svarer til de kvoteoverskridende emissioner, når vedkommende returnerer kvoter for det følgende kalenderår.

Artikel 17

Adgang til oplysninger

Afgørelser vedrørende tildeling af kvoter og emissionsrapporter, der kræves ifølge drivhusgasemissionstilladelsen, og som den kompetente myndighed sidder inde med, gøres tilgængelige for offentligheden ved myndighedens foranstaltning, jf. dog restriktionerne i artikel 3, stk. 2, og 3, i direktiv 90/313/EØF.

Artikel 18

Den kompetente myndighed

Medlemsstaterne træffer passende administrative foranstaltninger, herunder udpegning af den eller de kompetente myndigheder, til gennemførelse af bestemmelserne i dette direktiv. Udpeges mere end én kompetent myndighed, skal disses arbejde i henhold til dette direktiv samordnes.

Artikel 19

Registre

1. Medlemsstaterne opretter og ajourfører et register til nøjagtig bogføring af udlevering, besiddelse, overdragelse og annullering af kvoter. Medlemsstaterne kan føre deres registre inden for rammerne af et konsolideret system sammen med en eller flere andre medlemsstater.

2. Enhver person kan besidde kvoter. Registret skal indeholde særskilte konti til bogføring af de kvoter, som besiddes af hver person, hvortil der er udleveret eller overdraget kvoter.
3. Med henblik på at gennemføre dette direktiv vedtager Kommissionen efter den i artikel 23, stk. 2, nævnte procedure en forordning om et standardiseret og sikkert system med registre i form af standardiserede elektroniske databaser, der indeholder fælles data til sporing af udlevering, besiddelse, overdragelse og annullering af kvoter, til sikring af den fornødne fortrolighed og til sikring af, at overdragelser ikke er i strid med forpligtelser, der følger af Kyoto-protokollen.

Artikel 20

Central administrator

1. Kommissionen udpeger en central administrator, der skal føre en uafhængig transaktionsjournal til bogføring af udlevering, overdragelse og annullering af kvoter.
2. Gennem den uafhængige transaktionsjournal fører den centrale administrator automatiseret kontrol med hver transaktion i registrene til sikring af, at der ikke forekommer uregelmæssigheder i forbindelse med udlevering, overdragelse og annullering af kvoter.
3. Påvises der uregelmæssigheder i forbindelse med den automatiserede kontrol, underretter den centrale administrator den eller de pågældende medlemsstater herom; og disse registrerer ikke de pågældende transaktioner eller eventuelle yderligere transaktioner vedrørende de pågældende kvoter, før uregelmæssighederne er bragt til ophør.

Artikel 21

Rapportering fra medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne forelægger hvert år Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv. I rapporten lægges der særlig vægt på foranstaltninger til tildeling af kvoter, de nationale registres funktionsmåde, anvendelsen af overvågnings- og rapporteringsretningslinjerne, verifikation og spørgsmål vedrørende direktivets overholdelse. Den første rapport tilsendes Kommissionen senest den 31. maj 2005. Rapporten udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller et forlæg, som udarbejdes af Kommissionen efter proceduren i artikel 6 i direktiv 91/692/EØF. Spørgeskemaet eller forlægget tilsendes medlemsstaterne senest seks måneder inden afleveringsfristen for den første rapport.
2. På grundlag af de i stk. 1 nævnte rapporter offentliggør Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv senest tre måneder efter modtagelsen af rapporterne fra medlemsstaterne.
3. Kommissionen foranstalter udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder om forhold i forbindelse med tildeling, registrenes funktionsmåde, overvågning, rapportering, verifikation og overholdelse.

Artikel 22

Ændring af bilag III

Kommissionen kan efter den i artikel 23, stk. 2, nævnte procedure ændre bilag III på baggrund af de i artikel 21 nævnte rapporter og erfaringerne med anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 23

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 8 i beslutning 93/389/EØF.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 7 og 8.
3. Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 24

Tilknytning til andre ordninger for handel med kvoter for drivhusgasemissioner

1. Fællesskabet kan i overensstemmelse med traktatens artikel 300 indgå aftaler med tredjelande med henblik på gensidig anerkendelse af kvoter mellem Fællesskabets ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og andre ordninger for handel med kvoter for drivhusgasemissioner.
2. Er der indgået en af de i stk. 1 omhandlede aftaler udarbejder Kommissionen efter den i artikel 23, stk. 2, nævnte procedure de fornødne bestemmelser om gensidig anerkendelse af kvoter i henhold til den pågældende aftale.

Artikel 25

Ændring af direktiv 96/61/EF

I artikel 9, stk. 3, i direktiv 96/61/EF indsættes som sidste afsnit:

"Er drivhusgasemissioner fra et anlæg anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv xx/xxxx/EF [om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF]* i tilknytning til en aktivitet i det pågældende anlæg, skal godkendelsen ikke omfatte en emissionsgrænseværdi for direkte emissioner af denne gas, medmindre det er nødvendigt for at forhindre betydelig lokal forurening. Om nødvendigt ændrer de kompetente myndigheder godkendelsen for at slette emissionsgrænseværdien.

* EFT L ...".

Artikel 26

Revision

1. På grundlag af erfaringerne med overvågning af drivhusgasemissionerne kan Kommissionen senest den 31. december 2004 forelægge Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til ændring af bilag I med henblik på inddragelse af andre aktiviteter og emissioner af andre drivhusgasser opført i bilag II.
2. På grundlag af erfaringerne med anvendelsen af dette direktiv og de fremskridt, der gøres inden for overvågning af drivhusgasemissionerne, samt på baggrund af udviklingen på internationalt plan kan Kommissionen udarbejde en rapport om direktivets anvendelse, idet den tager stilling til:
 - (a) om bilag I bør ændres, således at det omfatter andre aktiviteter og emissioner af andre drivhusgasser opført i bilag II med henblik på yderligere forbedring af ordningens økonomiske effektivitet
 - (b) den nødvendige harmoniserede tildelingsmetode
 - (c) muligheden for at anvende tilgodehavender fra projektmekanismer
 - (d) forholdet mellem emissionshandel og andre politikker og foranstaltninger på medlemsstats- og fællesskabsplan, herunder afgifter, der forfølger de samme mål
 - (e) hvorvidt der bør være ét enkelt fællesskabsregister.

Kommissionen forelægger i givet fald Europa-Parlamentet og Rådet en sådan rapport senest den 30. juni 2006, eventuelt ledsaget af forslag.

Artikel 27

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2003. De underretter straks Kommissionen herom. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om disse love og administrative bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 28

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 29

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

På Rådets vegne

Formand

BILAG I

KATEGORIER AF AKTIVITETER OMHANDLET I ARTIKEL 2, STK. 1, 3 OG 4, ARTIKEL 14, STK. 1, OG ARTIKEL 26

1. Anlæg eller dele af anlæg, der benyttes til forskning, udvikling og testning af nye produkter, er ikke omfattet af dette direktiv.
2. Tærskelværdierne nedenfor vedrører generelt produktionskapacitet eller ydelse. Hvis samme driftsleder i samme anlæg eller på samme område gennemfører flere aktiviteter henhørende under samme rubrik, lægges kapaciteten af disse aktiviteter sammen.

Aktiviteter	Drivhusgasser
<u>Energirelaterede aktiviteter</u> Termiske kraftværker med en samlet effekt på mere end 20 MW (undtagen anlæg til forbrænding af farligt affald eller kommunalt affald) Mineralolieraffinaderier Koksværker	Kuldioxid Kuldioxid Kuldioxid
<u>Produktion og forarbejdning af ferrometaller</u> Anlæg til ristning eller sintring af malm (herunder svovlholdigt malm) Anlæg til produktion af støbejern eller stål (første eller anden smeltning) med dertil hørende strengstøbning og med en kapacitet på mere end 2,5 tons/t	Kuldioxid Kuldioxid
<u>Mineralindustri</u> Anlæg til fremstilling af klinker (cement) i roterovne med en produktionskapacitet på mere end 500 tons/dag eller kalk i roterovne med en produktionskapacitet på mere end 50 tons/dag eller i andre ovne med en produktionskapacitet på mere end 50 tons/dag Anlæg til fremstilling af glas, herunder glasfibre, med en smeltekapacitet på mere end 20 tons/dag Anlæg til fremstilling af keramiske produkter ved brænding, navnlig tagsten, mursten, ildfaste sten, fliser, stentøj og porcelæn, med en produktionskapacitet på mere end 75 tons/dag, og/eller en kapacitet på mere end 4 m ³ /dag og en sættetæthed pr. ovn på mere end 300 kg/m ³	Kuldioxid Kuldioxid Kuldioxid
<u>Andre aktiviteter</u> Industrianlæg til fremstilling af: (a) papirmasse af træ eller andre fibermaterialer (b) papir og pap med en produktionskapacitet på mere end 20 tons/dag	Kuldioxid Kuldioxid

BILAG II

DRIVHUSGASSER OMHANDLET I ARTIKEL 3 OG 26

Kuldioxid (CO₂)

Methan (CH₄)

Nitrogenoxid (N₂O)

Hydrofluorcarboner (HFC)

Perfluorcarboner (PFC)

Svovlhexafluorid (SF₆).

BILAG III

KRITERIER FOR NATIONALE TILDELINGSPLANER SOM OMHANDLET I ARTIKEL 9

- (1) Den samlede mængde kvoter, der skal tildeles for den pågældende periode, skal være i overensstemmelse med medlemsstatens forpligtelse til at begrænse sine emissioner efter beslutning xx/xxxx/EF og Kyoto-protokollen, under hensyn til disses andel af de samlede emissioner i forhold til emissionerne fra kilder, der ikke er omfattet af dette direktiv.
- (2) Den samlede mængde kvoter, der skal tildeles, skal være i overensstemmelse med vurderingen af de faktiske og forventede fremskridt hen imod opfyldelsen af Fællesskabets forpligtelser i medfør af beslutning 93/389/EØF.
- (3) Den mængde kvoter, der skal tildeles, skal være i overensstemmelse med anlæggenes teknologiske emissionsreduktionspotentiale.
- (4) Planen skal være i overensstemmelse med andre relevante fællesskabslove og -foranstaltninger. Navnlig bør der ikke tildeles kvoter til dækning af emissioner, som vil kunne reduceres eller elimineres som følge af Fællesskabets lovgivning om anvendelse af vedvarende energi til elproduktion, og der bør tages hensyn til uundgåelige stigninger i emissionerne som følge af nye lovfæstede krav.
- (5) Planen må ikke diskriminere mellem selskaber eller sektorer på en sådan måde, at visse virksomheder eller aktiviteter begunstiges ubehørigt, og et anlæg må ikke tildeles flere kvoter, end det forventeligt behøver.
- (6) Planen skal indeholde oplysninger om, hvordan nye aktører vil kunne deltage i handelsordningen for drivhusgasemissioner i den pågældende medlemsstat.
- (7) Planen skal indeholde oplysninger om, hvordan der vil blive taget hensyn til en hurtig indsats.
- (8) Planen skal indeholde bestemmelser om, hvordan offentligheden kan fremsætte bemærkninger, og oplysninger om foranstaltninger til at disse bemærkninger vil blive taget behørigt i betragtning, inden der træffes afgørelse om tildeling af kvoter.

BILAG IV

PRINCIPPER FOR OVERVÅGNING OG RAPPORTERING SOM OMHANDLET I ARTIKEL 14, STK. 1.

Overvågning af kuldioxidemissioner

Emissionerne overvåges på grundlag af beregninger eller målinger.

Beregning

Til beregning af emissionerne anvendes følgende formel:

Aktivitetsdata x emissionsfaktor x oxidationsfaktor

Aktivitetsdataene (anvendt brændsel, produktionsrate osv.) overvåges på grundlag af oplysninger om brændsels- og råstofleverancer eller målinger.

Der skal anvendes anerkendte emissionsfaktorer. Aktivitetsspecifikke emissionsfaktorer kan anvendes for alle former for brændsel. Standardfaktorer kan anvendes for alle former for brændsel, undtagen ikke-kommercielle brændsler (brændbart affald som f.eks. dæk og gasser fra industriprocesser). For kul skal der udarbejdes lagspecifikke standardfaktorer og for naturgas EU-specifikke eller producentland-specifikke standardfaktorer. IPCC-standardværdier kan anvendes for raffinaderiprodukter. Emissionsfaktoren for biomasse er nul.

Hvis der i emissionsfaktoren ikke er taget hensyn til, at noget af kulstoffet ikke oxideres, anvendes en yderligere oxidationsfaktor. Hvis der er beregnet aktivitetsspecifikke emissionsfaktorer, hvori der allerede er taget hensyn til oxidationen, er det ikke nødvendigt at anvende en oxidationsfaktor.

Der anvendes standardoxidationsfaktorer udviklet i henhold til direktiv 96/61/EF, medmindre driftslederen kan påvise, at aktivitetsspecifikke faktorer er mere nøjagtige.

Der foretages en særskilt beregning for hver aktivitet og for hvert brændsel.

Måling

Ved måling af emissioner anvendes standardiserede eller anerkendte metoder, og målingen understøttes af emissionsberegninger.

Overvågning af emissioner eller andre drivhusgasser

Der anvendes standardiserede eller anerkendte metoder.

Rapportering af emissioner

Hver driftsleder medtager følgende oplysninger i rapporten om et anlæg:

- A. Identifikationsdata for anlægget, herunder:
- Anlæggets navn
 - Anlæggets adresse, herunder postnummer og land
 - Arten og antallet af bilag I-aktiviteter, der udføres på anlægget
 - Adresse, telefonnummer, faxnummer og e-mail adresse på en kontaktperson
 - Navnet på anlæggets ejer og på eventuelt moderselskab.
- B. For hver bilag I-aktivitet, der udføres på det anlægsområde, for hvilket emissionerne beregnes:
- Aktivitetsdata
 - Emissionsfaktorer
 - Oxidationsfaktorer
 - Samlede emissioner.
- C. For hver bilag I-aktivitet, der udføres på anlægsområdet, for hvilket emissionerne måles:
- Samlede emissioner
 - Oplysninger om målemetodernes pålidelighed.
- D. For emissioner fra forbrænding til energiformål skal rapporten også indeholde oxidationsfaktoren, medmindre der i udviklingen af en aktivitetsspecifik emissionsfaktor allerede er taget hensyn til oxidation.

Medlemstater træffer foranstaltninger til at samordne rapporteringskravene med eventuelle eksisterende rapporteringskrav for at minimisere virksomhedernes rapporteringsbyrde.

BILAG V

KRITERIER FOR VERIFIKATION SOM OMHANDLET I ARTIKEL 15

Generelle principper

- (1) Emissioner fra hver af de i bilag I opførte aktiviteter verificeres.
- (2) I verifikationsprocessen tages der hensyn til rapporten i henhold til artikel 14, stk. 3, og til overvågning i det foregående år. Verifikationen skal omfatte overvågnings-systemernes og de rapporterede emissionsdata og -oplysningers pålidelighed, troværdighed og nøjagtighed, herunder navnlig:
 - (a) de rapporterede aktivitetsdata og dermed forbundne målinger og beregninger
 - (b) valg og anvendelse af emissionsfaktorer
 - (c) beregninger til bestemmelse af de samlede emissioner
 - (d) hvis der anvendes målinger: det hensigtsmæssige i valget og anvendelsen af målemetoder.
- (3) Rapporterede emissioner kan kun valideres, hvis det på grundlag af pålidelige og troværdige data og oplysninger er muligt at bestemme emissionerne med en høj grad af sikkerhed. En høj grad af sikkerhed indebærer, at driftslederen kan påvise:
 - (a) at der ikke er uoverensstemmelser i de rapporterede data
 - (b) at indsamlingen af data er sket i overensstemmelse med de relevante videnskabelige standarder
 - (c) at anlæggets optegnelser er fuldstændige og kohærente.
- (4) Verifikator gives adgang til alle anlægsområder og oplysninger af betydning for genstanden for verifikationen.
- (5) Verifikator tager i betragtning, om anlægget er registreret under Fællesskabets ordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS).

Metodologi

Strategisk analyse

- (6) Verifikationen baseres på en strategisk analyse af alle de aktiviteter, der udføres i anlægget. Dette indebærer, at verifikator har overblik over alle aktiviteterne og deres betydning for emissionerne.

Procesanalyse

- (7) Verifikation af de forelagte oplysninger foretages i givet fald på anlægsområdet. Verifikator anvender stikprøvekontrol for at kontrollere pålideligheden af de rapporterede data og oplysninger.

Risikoanalyse

- (8) Verifikator vurderer alle anlæggets drivhusgasemissionskilder for pålideligheden af dataene om hver enkelt kilde, som bidrager til anlæggets samlede emissioner.
- (9) På grundlag af denne analyse påpeger verifikator udtrykkeligt de kilder, hvor risikoen for fejlregning er stor, og andre aspekter ved overvågnings- og rapporteringsproceduren, som vil kunne bidrage til fejlregning af de samlede emissioner. Det drejer sig navnlig om valget af emissionsfaktorer og beregningerne til bestemmelse af emissionerne fra enkelte emissionskilder. Der lægges særlig vægt på de emissionskilder og de aspekter ved overvågningsproceduren, der er behæftet med stor fejlrisiko.
- (10) Verifikator tager hensyn til de risikostyringsmetoder, driftslederen måtte anvende for at minimere graden af usikkerhed.

Rapport

- (11) Verifikator udarbejder en rapport om valideringsprocessen, hvori det anføres, om rapporten i henhold til artikel 14, stk. 3, er fyldestgørende. I verifikators rapport anføres alle spørgsmål vedrørende det udførte arbejde. Der kan afgives en erklæring om, at rapporten i henhold til artikel 14, stk. 3, er fyldestgørende, hvis verifikator mener, at oplysningerne heri om de samlede emissioner i det væsentlige ikke er urigtige.

Mindstekrav til verifikators kompetence

- (12) Verifikator er uafhængig af driftslederen, udfører sin opgave på en objektiv og professionel måde og er bekendt med:
 - (a) bestemmelserne i dette direktiv såvel som relevante standarder og retningslinjer, som Kommissionen har vedtaget i henhold til artikel 14, stk. 1
 - (b) de lovfæstede, regulatoriske og administrative krav, der gælder for de aktiviteter, der verificeres
 - (c) tilblivelsen af alle oplysningerne vedrørende de enkelte emissionskilder i anlægget, navnlig hvad angår indsamling, måling, beregning og rapportering af data.

FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET

Politikområde: Miljø
Aktiviteter: Udvikling af politikker

TITEL: FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV OM EN ORDNING FOR HANDEL MED KVOTER FOR DRIVHUSGASEMISSIONER I FÆLLESSKABET OG OM ÆNDRING AF RÅDETS DIREKTIV 96/61/EF

1. BUDGETPOST (NUMMER OG BETEGNELSE)

B4-304.

2. SAMLEDE TAL

2.1 Samlet rammebevilling (del B): 2,2 mio. EUR som forpligtelsesbevilling

2.2 Gennemførelsesperiode:

Begynder gradvist i 2002 og fortsætter på ubestemt tid.

2.3 Samlet flerårigt skøn over udgifterne:

a) Forfaldsplan for forpligtelses- og betalingsbevillinger (finansieringstilskud)
(jf. punkt 6.1.1)

Mio. EUR (3 decimaler)

	År [2001]	[2002]	[2003]	[2004]	[2005]	[2006 ff.]	I alt
Forpligtelser			0,500	0,500	0,500	0,500	2,000
Betalinger			0,250	0,500	0,500	0,750	2,000

b) Teknisk og administrativ bistand og støtteudgifter *(jf. punkt 6.1.2)*

Forpligtelser		0,200					0,200
Betalinger		0,100	0,100				0,200

a+b i alt							
Forpligtelser		0,200	0,500	0,500	0,500	0,500	2,200
Betalinger		0,100	0,350	0,500	0,500	0,750	2,200

c) Personale- og andre driftsudgifters samlede budgetvirkninger (jf. punkt 7.2 og 7.3)

Forpligtelser/ Betaling			0,610	0,610	0,610	0,610	2,440
----------------------------	--	--	-------	-------	-------	-------	-------

a+b+c i alt							
Forpligtelser		0,200	1,110	1,110	1,110	1,110	4,640
Betalinger		0,100	0,960	1,110	1,110	1,310	4,640

2.4 Forenelighed med den finansielle programmering og de finansielle overslag

Forslaget er foreneligt med den gældende finansielle programmering.

2.5 Virkninger for budgettets indtægtsside

Ingen.

3. BUDGETSPECIFIKATIONER

Udgifternes art		Nye	EFTA-deltagelse	Kandidatlandenes deltagelse	Udgiftsområde i de finansielle overslag
IOU	OB	NEJ	NEJ	NEJ	Nr. 3

4. RETSGRUNDLAG

Artikel 175, stk. 1.

5. BESKRIVELSE OG BEGRUNDELSE

5.1 Behov for EU-foranstaltninger

5.1.1 Mål

Forslaget går ud på at indføre en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i hele Fællesskabet. Ordningen skal i første omgang omfatte kuldioxidemissioner fra store stationære anlæg. Ordningen vil bidrage til en omkostningseffektiv indfrielse af Det Europæiske Fællesskabs og dets medlemsstaters forpligtelser under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og Kyoto-protokollen.

I henhold til forslaget skal der oprettes et system af nationale registre til registrering af besiddelser og til sporing af emissionskvoter. Hvordan disse indbyrdes sammenkoblede registre skal fungere, er endnu ikke fastsat i detaljer. Der vil senere

blive udarbejdet en kommissionsforordning med nærmere bestemmelser om disse nationale registre. Omkostningerne ved oprettelsen af registrene skal i det store og hele bæres af medlemsstaterne (som skal oprette nationale registre i overensstemmelse med artikel 19 i dette forslag).

I henhold til forslaget skal Kommissionen imidlertid udpege en central administrator, som skal føre en uafhængig transaktionsjournal til registrering af udlevering, besiddelse, overdragelse og annullering af kvoter. Den centrale administrator skal også foretage automatiseret kontrol med transaktionerne. Den centrale administrator kan være et allerede bestående agentur, der finansieres over fællesskabsbudgettet, som f.eks. Det Europæiske Miljøagentur, eller indgå i Kommissionens tjenestegrene. Den centrale administrators rolle er at sikre, at der ikke er uregelmæssigheder i driften af de nationale registre. Den centrale administrator skal derfor have adgang til de forskellige nationale registre og føre tilsyn med transaktionsjournalen. Dette arbejde kan ventes at medføre yderligere udgifter for Kommissionen. Hovedparten af udgifterne for fællesskabsbudgettet ventes at komme fra udarbejdelsen af de tekniske specifikationer for transaktionsjournalen, sikring af dens forenelighed med de nationale registre samt journalens oprettelse.

Ud over den centrale administrators opgaver i forbindelse med transaktionsjournalen ønsker Kommissionen at blive integreret i nettet af nationale registre, så den kan overvåge fremskridtet med indfrielsen af Fællesskabets egne internationale forpligtelser under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og Kyoto-protokollen. Denne integration skulle ikke blot give adgang til nettet af nationale registre, der er knyttet til EU's emissionshandelsordning, men bør også kunne tjene som Det Europæiske Fællesskabs register som led i Kyoto-protokollens "fleksible mekanismer". Der bør derfor regnes med yderligere udgifter. Disse udgifter er nødvendige, for at Det Europæiske Fællesskab kan være rede til at opfylde Kyoto-protokollens forpligtelser, som træder i kraft den 1. januar 2008, og for at det kan deltage i protokollens "fleksible mekanismer", hvis der træffes afgørelse herom.

5.1.2 Dispositioner, der er truffet på grundlag af forhåndsevalueringen

Ingen.

5.2 Indsatsområder og nærmere bestemmelser for støtten

Den foreslåede indsats skal sikre, at der ikke opstår uregelmæssigheder i de nationale registre. Grunden hertil er ikke finansiel, men primært miljøpolitisk. I registret opføres kvoter, som repræsenterer retten til at udlede drivhusgasser. Hovedindsatsen går ud på at oprette en central administrator for de nationale registre, som skal fungere som "politi" for registersystemet. Dette vil kræve adgang til og mulighed for at gribe ind i et net af indbyrdes forbundne edb-registre. Den anden del af indsatsen går ud på at oprette et "nationalt register" for Det Europæiske Fællesskab, som er fuldgyldig part i rammekonventionen om klimaændringer, og som agter også at blive part i Kyoto-protokollen, når denne er ratificeret af Det Europæiske Fællesskab og træder i kraft. Det Europæiske Fællesskab skal have et nationalt register på plads for at kunne anvende Kyoto-protokollens fleksible mekanismer. Dette register skal være fuldt funktionsdygtigt senest i 2008, starten på den første forpligtelsesperiode, eller om muligt før (da tilgodehavender fra "mekanismen for bæredygtig udvikling" (Clean Development Mechanism) kan udstedes inden da).

5.3 Gennemførelsesmetoder

Der er endnu ikke truffet afgørelse om, hvorvidt opgaven som central administrator skal udføres af Kommissionen eller uddelegeres til Det Europæiske Miljøagentur. I begge tilfælde vil det være Kommissionen, der skal føre tilsyn med udførelsen af den centrale administrators opgaver og driften af registret og dets forvaltning.

6. FINANSIELLE VIRKNINGER

6.1 Samlede finansielle virkninger for budgettets del B (hele programperioden)

6.1.1 Finansieringsstøtte

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (3 decimaler).

Fordeling	[2001]	[2002]	[2003]	[2004]	[2005]	[2006 ff.]	I alt
Aktion 1			0,500				0,500
Aktion 2				0,500	0,200		0,700
Osv.					0,300		0,800
I ALT			0,500	0,500	0,500	0,500	2,000

6.1.2 Teknisk og administrativ bistand, støtteudgifter og IT-udgifter (forpligtelsesbevillinger)

	[2001]	2002	2003	2004	2005	2006	I alt
1) Teknisk og administrativ bistand:							
a) Kontorer for teknisk bistand:							
b) Anden teknisk og administrativ bistand: - intern: - ekstern: <i>Heraf til opbygning og vedligeholdelse af administrative edb-systemer:</i>							
1 i alt							
2) Støtteudgifter:							
a) Undersøgelser:		0,200					0,200
b) Ekspertmøder:							
c) Informations- og publikationsvirksomhed							
2 i alt		0,200					0,200
I ALT		0,200					0,200

6.2 Beregning af omkostningerne pr. foranstaltning i budgettets del B (hele programperioden)

7. VIRKNINGER FOR PERSONALERESSOURCER OG ADMINISTRATIONS-UDGIFTER

7.1 Personalemæssige virkninger

Stillingsstyper		Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen		I alt	Opgavebeskrivelse
		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	2		2	
	B	2		2	
	C	1		1	
Andre personale-ressourcer					
I alt		5		5	

7.2 Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Tjenestemænd Midlertidigt ansatte	540 000	108 000 EUR pr. tjenestemand
Andre personaleressourcer (oplys budgetpost)		
I alt	540 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

7.3 Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode
Samlet bevilling (Afsnit A7)		
A0701 - Tjenesterejser	30 000	Anslået beløb
A07030 - Møder	-	-
A07031 - Udvalg, der skal høres (1)	40 000	Forskriftsudvalgsmøde 4 gange om året (godtgørelse af rejseomkostningerne for en delegeret pr. medlemsstat): anslået beløb
A07032 - Udvalg, som det ikke er obligatorisk at høre (1)		
A07040 - Konferencer		
A0705 - Undersøgelser og konsultationer		
Andre udgifter (specificeres)		
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A (specificeres)		
I alt	70 000	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolv måneders periode.

⁽¹⁾ Det specificeres, hvilken udvalgstype der er tale om, og hvilken gruppe det tilhører.

I.	Samlet årligt beløb (7.2 + 7.3)	610 000 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	
III.	Foranstaltningens samlede omkostninger (I x II)	

Der regnes ikke med andre særlige personaleressourcer for Kommissionen. Der ventes at være personale til rådighed blandt det eksisterende personale.

8. RESULTATOPFØLGNING OG EVALUERING

8.1 Resultatopfølgningssystem

8.2 Hvordan og hvor ofte skal der evalueres?

I henhold til forslaget skal der regelmæssigt føres tilsyn med driften af registret såvel som andre aspekter af emissionshandelsordningen.

9. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Kommissionens sædvanlige regler finder anvendelse. Registret tjener til at spore og bogføre besiddelser af kvoter, der repræsenterer en ret til udledning af en vis mængde drivhusgasser. Disse kvoter vil have en finansiell værd, men vil ikke kunne gøres til genstand for svig over for Fællesskabets budget.

KONSEKVENSANALYSE

Forslagets konsekvenser for virksomhederne, herunder især små og mellemstore virksomheder (SMV'er)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

DOKUMENTREFERENCENUMMER

KOM(2001) 581 endelig.

FORSLAGET

Forslaget går ud på at etablere en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i hele Fællesskabet. Ordningen skal i begyndelsen kun omfatte kuldioxidemissioner fra store stationære punktkilder. Ordningen vil bidrage til en omkostningseffektiv opfyldelse af Fællesskabets og dets medlemsstaters internationale forpligtelser under De Forenede Nationers rammeprogram om klimaændringer og Kyoto-protokollen.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

Hvem berøres af forslaget?

– Hvilke erhvervssektorer berøres?

De virksomheder, som først og fremmest vil blive berørt, er dem, der er opført i direktivets bilag I. De vil blive nødsaget til kollektivt at begrænse deres emissioner til en vis mængde svarende til det samlede antal kvoter, medlemsstaterne udleverer.

De direkte berørte sektorer vil hermed have adgang til et virkemiddel, hvorved Fællesskabets internationale forpligtelser kan gennemføres på en mere omkostningseffektiv måde end med andre mindre fleksible virkemidler. For flere andre sektorer vil der blive tale om indirekte positive konsekvenser, navnlig for de sektorer, der kan tilbyde tekniske løsninger til nedskæring af drivhusgasemissionerne i de direkte berørte sektorer, såvel som de sektorer, der fungerer som mellemforhandlere på det europæiske marked for kuldioxidemissionskvoter.

– Berøres SMV'er i højere grad end store virksomheder?

Da der er fastsat visse størrelsesgrænser, betyder det, at hovedsagelig kun store anlæg vil deltage i ordningen fra begyndelsen, f.eks. vil el- og varmegværker kun deltage, hvis deres termiske effekt er på 20 MW eller derover.

– Er de berørte virksomheder koncentreret i bestemte regioner i EF?

Aktiviteterne i direktivets bilag I finder sted i alle medlemsstaterne. De er ikke koncentreret i særlige geografiske områder.

Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til forslaget?

Deltagende virksomheder med bilag I-aktiviteter vil være forpligtet til at returnere et antal kvoter til den kompetente myndighed i en medlemsstat svarende til de verificerede direkte kuldioxidemissioner fra det pågældende anlæg i hvert kalenderår. Deltagende anlæg skal endvidere overvåge og rapportere deres emissioner efter nærmere bestemte retningslinjer. Anlæggene vil kunne sælge overskydende kvoter og købe yderligere kvoter på markedet. Dette giver virksomhederne større fleksibilitet end mange alternative foranstaltninger.

Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

Direktivforslaget opstiller kun en ramme for indførelse af handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, mens mange konkrete afgørelser overlades til medlemsstaterne - herunder navnlig fastsættelse af den mængde kvoter, der skal udleveres til de deltagende anlæg (dog skal medlemsstaterne holde sig til byrdefordelingsaftalen). Det er derfor ikke på nuværende stadium muligt at forelægge en samlet vurdering af de økonomiske virkninger.

Af de foreliggende økonomiske analyser (undersøgelser foretaget for Kommissionen og mange andre undersøgelser) fremgår det, at emissionshandel på EF-plan kan mindske overholdelsesomkostningerne i betydelig grad. Kommissionen har forelagt en tilbunds gående økonomisk analyse af emissionshandel i Det Europæiske Fællesskab i bilag I til "Grønbogen om handel med emissioner af drivhusgasser i Den Europæiske Union" (KOM(2000) 87 endelig udg. af 8. marts 2000).

I denne analyse er de årlige omkostningsbesparelser som følge af EU-dækkende handel med kuldioxidkvoter i et begrænset antal sektorer (stort set de samme som i direktivets bilag I) beregnet til 35% eller 1,3 mia. EUR. Besparelsen skal ses i forhold til et scenario, hvor medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser på nationalt plan, uden køb eller salg af kvoter på tværs af medlemsstaternes grænser. I analysen har man anvendt det bedst egnede værktøj i Europa, PRIMES-modellen. Denne model anvendes også af Kommissionen til udarbejdelse af energiprognoiser for EU¹. Indgangsdataene til og resultaterne fra denne model efterprøves regelmæssigt og grundigt af medlemsstaterne.

Den markedsbaserede pris ventes at ville ligge mellem 20 EUR² og 33 EUR³ pr. kvote (ton kuldioxidækvivalent). Disse priser skal placeres i den øvre ende af det forventede prisinterval, da den politiske aftale, der blev nået på den sjette partskonference i juli 2001, omfattede en række afgørelser, som kan ventes at bringe priserne ned. Den kvotepris, som vil dannes ved gennemførelsen af direktivet, afhænger naturligvis af de

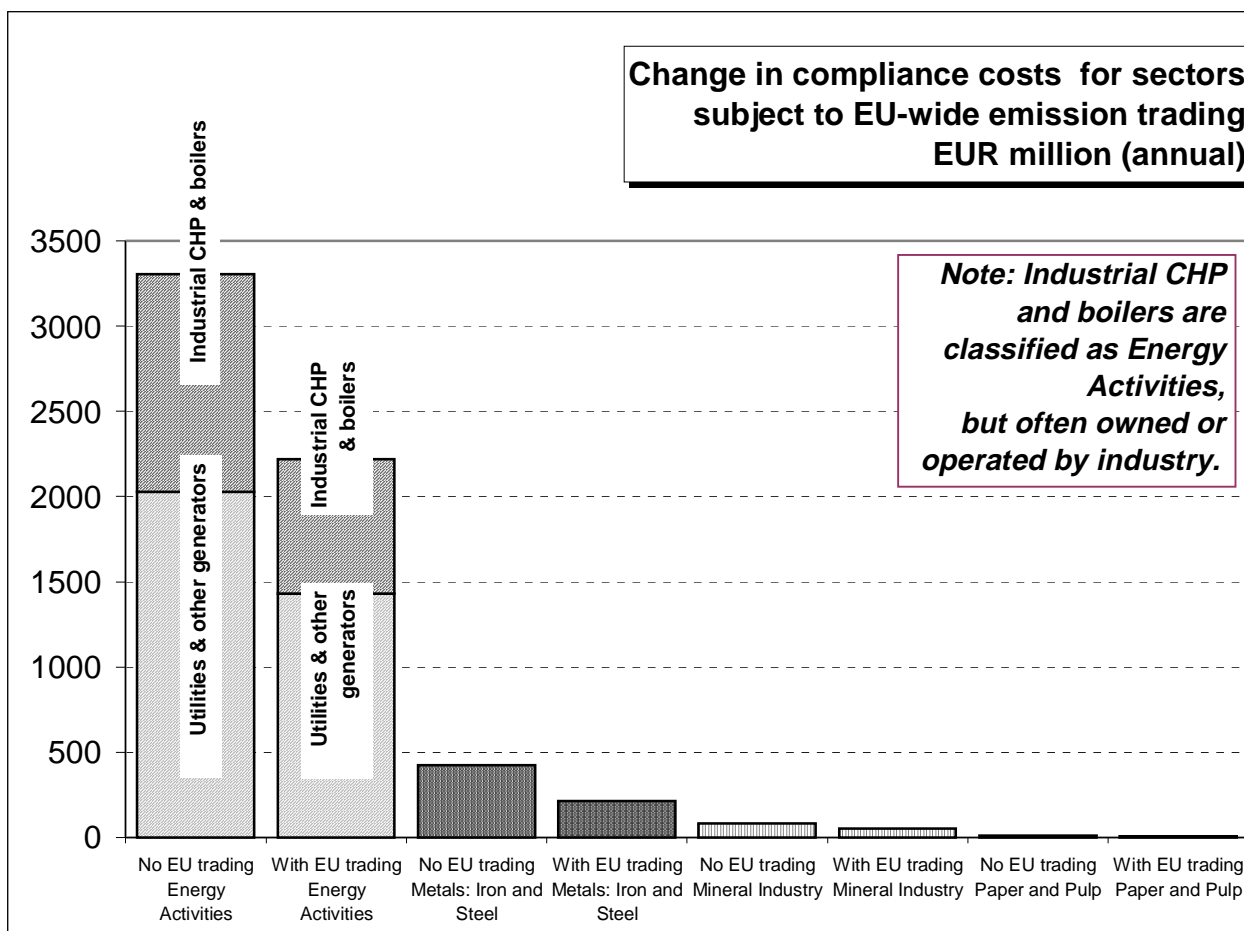
¹ F.eks. European Union Energy Outlook to 2020, offentliggjort i november 1999, også kendt som "Shared Analysis Project".

² En kvotepris på 20 EUR er baseret på konklusionen af undersøgelsen "Economic Evaluation of Sectoral Emission Reduction Objectives for Climate Change" fra maj 2001 (http://europa.eu.interoperabilitet/comm/environment/enveco/climate/sectoral_objectives.htm). Denne undersøgelse konkluderer, at Fællesskabets Kyoto-mål - med alle Kyoto-protokollens seks drivhusgasser - ville kunne opfyldes med udgifter op til 20 EUR pr. ton CO₂-ækvivalent.

³ En kvotepris på 33 EUR er baseret på konklusionen i undersøgelsen "The Economic Effect of EU-wide Industry-Level Emission Trading to Reduce Greenhouse Gases - Results from PRIMES model" fra februar 2000 (tilgængelig på GD ENV's websted). Denne undersøgelse blev brugt som udgangspunkt for grønningen og koncentrerede sig udelukkende om CO₂-emissioner (til forskel fra den i fodnote 1 nævnte undersøgelse.)

tildelingsafgørelser, der træffes på medlemsstatsniveau, og af ændringer i andre eksterne variabler.

Efter de seneste beregninger, som omfatter virkningerne af alle Kyoto-protokollens drivhusgasser, er det muligt at beregne omkostningsbesparelserne for deltagende sektorer anført i direktivets bilag I. Også her er udgangspunktet for tallene en sammenligning mellem optimale politikker på medlemsstatsplan på den ene side og et EU-marked for kuldioxidkvoter⁴ på den anden side. Forudsætningen om optimale politikker på medlemsstatsplan går ud fra 15 separate kvotehjemmemarkeder for alle gasser og alle sektorer. Hvis markedet for bilag I-sektorerne liberaliseres på fællesskabsplan, regnes der med omkostningsbesparelser på 1 326 mio. EUR pr. år for de sektorer, der deltager i den EU-dækkende handelsordning. Dette svarer til besparelser på ca. 35% for de deltagende sektorer. (Se graf nedenfor).

Kilde: Europa-Kommissionen, GD Miljø, baseret på undersøgelsen *Economic Evaluation of Sectoral Emission Reduction Objectives for Climate Change*

⁴ Det skal bemærkes, at sektorgrænserne i PRIMES-modellen ikke fuldt ud svarer til kategorierne i direktivets bilag I. Endvidere er der i analysen ikke taget hensyn til anvendelsen af de foreslåede grænser for anlægsstørrelse. Er der ikke tale om optimal kombination af politikker og foranstaltninger i de enkelte medlemsstater, vil resultaterne imidlertid undervurdere fordelene ved en EU-dækkende ordning for handel med emissioner.

Hovedparten af besparelserne tilfalder energisektoren (1 084 mio. EUR eller 33% af deres overholdelsesomkostninger), hvor elselskaber og andre energiproducenter ventes at spare omkring 599 mio. EUR (29%), mens kombineret varmekraftproduktion og dampkedler tegner sig for resten (485 mio. EUR eller 38%). Det skal bemærkes, at selv om industriel varmekraftproduktion og varmekedler klassificeres som energiaktiviteter, ejes de ofte og/eller drives af industrien, således at de i virkeligheden reducerer dennes overholdelsesomkostninger.

EU-dækkende emissionshandel vil også være til direkte gavn for de sektorer, der er omfattet af direktivet: ferrometalindustrien (jern og stål) forventes at spare 209 mio. EUR (eller 50% af dens overholdelsesomkostninger), mineralindustrien (cement, glas og keramiske produkter) 31 mio. EUR (38%) og papirmasse- og papirindustrien 2 mio. EUR (36%). Det skal bemærkes, at besparelserne i elfremstillingssektorens overholdelsesomkostninger navnlig gavner de energiintensive industribrancher, da prisen på energi vil stige mindre, når den EU-dækkende emissionshandel er kommet i gang⁵.

– **For beskæftigelsen?**

Gennemførelsen af forslaget ventes ikke at få større virkninger for beskæftigelsen. Forslaget kan ventes at medføre øget kulstofeffektivitet, men ikke på bekostning af beskæftigelsen. Det er vigtigt at have in mente, at emissionshandel giver mulighed for at mindske omkostningerne og dermed de økonomiske konsekvenser af indfrielsen af EU's forpligtelser under Kyoto-protokollen. *Uden* emissionshandel ville det med andre ord være dyrere at indfri disse forpligtelser og have større negative konsekvenser for beskæftigelsen i de berørte sektorer end *med* emissionshandel. Endvidere vil der med gennemførelsen af emissionshandel skabes nye beskæftigelsesmuligheder i servicesektoren for aktiviteter til støtte for det nye EU-dækkende marked for kvoter, f.eks. mellemhandlere. Der kan også ventes nye beskæftigelsesmuligheder i sektorer, der leverer tekniske løsninger til reduktion af drivhusgasemissionerne.

– **For investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder?**

Der ventes nye investeringer i de sektorer, som vil nedskære drivhusgasemissionerne. Der vil også kunne oprettes nye virksomheder i sektoren for mellemhandlere på kvotemarkedet (formidlere mellem købere og sælgere af emissionskvoter, indsamling og offentliggørelse af priser og handelsdata osv.).

– **For virksomhedernes konkurrenceevne?**

De direkte virkninger af forslaget for EU-virksomhedernes konkurrenceevne skal ses i forhold til andre politikker og foranstaltninger, som i givet fald skulle indføres for at opfylde Fællesskabets internationale forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne med 8% i perioden 2008-2012, og med mere på længere sigt. Emissionshandel giver mulighed for større fleksibilitet, så de virksomheder, der bidrager til at opfylde det overordnede mål, kan gøre dette mere omkostningseffektivt.

⁵ Disse tal adskiller sig fra tallene i grønbogen om emissionshandel, fordi det samlede mål for CO₂-emissionerne (-8 i forhold til 1990) var mere ambitiøse, end den seneste analyse anser for passende (-5%). Det mindre ambitiøse mål skyldes det forhold, at emissionerne fra andre drivhusgasser vil kunne reduceres omkostningseffektivt (med op til -17% i forhold til 1990). De samlede overholdelsesomkostninger for EU er derfor lavere (fra 9 mia. EUR til 7,5 mia. EUR pr. år), og besparelserne som følge af emissionshandel mindre i absolutte tal (fra 2,2 mia. EUR til 1,3 mia. EUR). Endvidere er sektordækningen lidt mindre end forudsat i grønbogen.

De indirekte virkninger på langt sigt kan ventes at blive positive, da virksomheder, der er "tidligt ude", er stærkt motiveret til at udvikle nye produkter og processer til nedskæring af drivhusgasemissionerne. Som følge af dette forslag vil de europæiske virksomheder endvidere opbygge en infrastruktur og blive fortrolige med en ordning, som vil komme til at spille en central rolle i kampen mod klimaændringer.

Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'erne særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

I begyndelsen dækker forslaget kun virksomheder med anlæg, som er vigtige stationære kilder for direkte emissioner. Målet hermed er, at små og mellemstore virksomheder, som ikke er betydelige emissionskilder, udelukkes fra direktivforslaget. Hermed undgås det at pålægge små og mellemstore virksomheder, som ikke er betydelige emissionskilder, omkostningerne ved overvågning og rapportering af emissioner.

HØRING

Liste over organisationer, som er hørt om forslaget

Forslaget er udarbejdet efter omfattende høringer af industrien efter Kommissionens offentliggørelse af "Grønbogen om handel med emissioner af drivhusgasser i Den Europæiske Union", (KOM(2000) 87 endelig) i marts 2000. Der er indkommet bemærkninger til grønbogen fra:

Association Française des Entreprises Privées (AFEP-AGREF), British Energy, British Nuclear Fuels Limited (BNFL), Bundesverband der Deutschen Industrie e.V. (BDI), Centre for Business and Environment, Chalmers, Confederation of European Forest Owners (CEPF), Confederation of Danish Industries (Dansk Industri), Confederation of European Paper Industries (CEPI), Confederation of Norwegian Business and Industry, Confederation of United Kingdom Coal Producers, Chambre Syndicale Nationale de l'Industrie des Lubrifiants, Confédération Générale des Petites et Moyennes Entreprises (France), Development Initiative for Chemical Industry Dependent Areas in the United Kingdom (DICIDA-UK), Deutscher Industrie-und Handelstag (DIHT), E.ON A.G. and RWE A.G., E5, Elyo, Endesa, ENER-G8, Entreprises pour l'Environnement, Euroheat and Power and the International Energy Agency (IEA), EUROMETAUX, European Aluminium Association (EAA), European Association for the Promotion of Cogeneration (COGEN), European Atomic Forum (FORATOM), European Cement Association (CEMBUREAU), European Chemical Industry Council (CEFIC), European Confederation of Iron and Steel Industries (EUROFER), European Energy Millenium Forum (EEMF), European Independent Steel Works Association (EISA), European Lime Association (EuLA), European Metalworkers' Federation (EMI), European Petroleum Industry Association (Europia), European Round Table of Industrialists (ERT), EU of the American Chamber of Commerce (AMCHAM), European Union of the Natural Gas Industry (EUROGAS), European Union Road Federation (ERF), Federation of Belgian Large Industrial Energy Consumers (FEBELIEC), Fédération des Entreprises de Belgique (FEB/VBO), Federación Empresarial de la Industria Química Española (FEIQUE), Fédération Française de l'Acier, Fédération de l'Industrie du Verre de Belgique (FIV), Federation of Swedish Farmers, Finnish Energy Industries Federation (FINERGY), Gaz de France, International Federation of Industrial Energy Consumers (IFIEC), International Organisation of Oil and Gas Producers (OPG), Liaison Office of the European Ceramic Industry (CERAME-UNIE), Lloyd's Register, Montedison, Nordic Metal, OM Environment Exchange, Powergen group, Swedish Power Association and Swedish Electricity Distributors,

Texaco, TXU Europe, Union of the Electricity Industry (EURELECTRIC), Union Européenne de l'Artisanat et des Petites et Moyennes Entreprises (UEAPME), Union Europäischer Industrie and Handelskammern (UECC), Union of Industrial and Employers' Confederations of Europe (UNICE), United Kingdom Emissions Trading Group (ETG), United Kingdom Electricity Association (EA), United Kingdom Steel Association, Vereinigung Deutscher Elektrizitätswerke e.V. (VDEW), Vereinigte Energiewerke AG (VEAG) og Verband der Industriellen Energie- und Kraftwirtschaft e.V. (VIK).

Industrien har også været inddraget i det europæiske klimaprogram (arbejdsgruppe 1, som havde emissionshandel som arbejdsområde). Af industriens repræsentanter kan nævnes: Sammenslutningen af Industri- og Arbejdsgiverorganisationer i Europa (UNICE), European Round Table of Industrialists (ERT), Union of the Electricity Industry (EURELECTRIC), UK Emissions Trading Group (ETG), Bundesverband der Deutschen Industrie e.V. (BDI), European Chemical Industry Council (CEFIC) og International Federation of Industrial Energy Consumers (IFIEC).

Forslaget er udarbejdet på grundlag af omfattende høringer af industrien og af andre parter, navnlig regeringer og ikke-statslige miljøorganisationer. I september 2001 blev der gennemført en yderligere konsultationsrunde med interessenter og repræsentanter fra alle medlemsstaterne, Det Europæiske Samarbejdsområde og tiltrædelseslandene. Mødet med interessenterne blev overværet af repræsentanter fra følgende organisationer:

Association of European Chambers of Commerce (EUROCHAMBRES), Association Française des Entreprises Privées (AFEP-AGREF), CECISO, Climate Network Europe, Confederation of British Industry (CBI), Confederation of European Paper Industries (CEPI), CO2e.COM, Dutch CO2 Emission Trading Committee, European Business Council for a Sustainable Energy Future (E5), ENER-G8, Entreprises pour l'Environnement, Euroheat and Power, EUROMETAUX, European Aluminium Association (EAA), European Association for the Promotion of Cogeneration (COGEN), European Cement Association (CEMBUREAU), European Chemical Industry Council (CEFIC), European Confederation of Iron and Steel Industries (EUROFER), European Independent Steel Works Association (EISA), European Lime Association (EuLA), European Petroleum Industry Association (Europia), European Round Table of Industrialists (ERT), Fédération des Entreprises de Belgique (FEB/VBO), Foundation for International Environmental Law Development (FIELD), German Emissions Trading Group, Hessen, International Federation of Industrial Energy Consumers (IFIEC), International Organisation of Oil and Gas Producers (OPG), Union of the Electricity Industry (EURELECTRIC - EDF, Powergen, VDEW), Standing Committee of the European Glass Industry (CPIV), Union of Industrial and Employers' Confederations of Europe (UNICE - BDI, NHO, Confederation of Finnish Industry and Employment, VNO-NCW), United Kingdom Emissions Trading Group (ETG), World Business Council for Sustainable Development (WBCSD), WKO - Chamber of Commerce in Austria og World Wide Fund for Nature (WWF).